

Po vítězství nad Mistry ostrovů v únoru 2406 shledala vláda Solárního impéria, že říše přesáhla hranice své hospodářské i vojenské moci.

Situace v Mléčné dráze a finanční náklady na osídlování nově objevených planet vedly k tomu, že byly staženy svazy solární flotily, které operovaly v mlhovině Andromeda. Hvězdná říše se hroutila.

Perry Rhodan, Velký administrátor Solárního impéria, a s ním Arkonidan Atlan, admirál USO, uzavřeli v roce 2406 mír s Maahky. Rhodan se vyhýbal všem ozbrojeným konfliktům a mír vydržel třicet let. Lidstvo prožilo netušený rozkvět, hospodářská i vojenská moc impéria se upevnila.

Na počátku roku 2435 zahrnovalo Impérium tisíc sto padesát jednu lidmi osídlenou sluneční soustavu.

Už začátkem roku 2415 se hlídky Pozemšťanů setkaly s prvními kosmickými loděmi Svobodných obchodníků. Lodě měly kulovitý tvar a posádky byly lidského původu. Svobodní obchodníci však nikdy své příslušnosti k lidstvu nevyužívali a Impérium proto také od nich nevyžadovalo dodržování zákonů platících pro soukromé meziplanetární lety. Neuspěly ani žaloby pozemských obchodních společností.

Až dosud si právo na svobodný obchod osvojovali Skokani, potomci Arkonidanů. V roce 2415 se pokusili vymoci si toto právo násilím, došlo k bitvě, ale Svobodní obchodníci lidského původu Skokany drtivě porazili. Solární flotila nezasáhla.

Lodě Svobodných obchodníků byly velmi moderní. Údajně měli kdesi planetu, která byla jejich základnou. Na ní byla veškerá potřebná technická zařízení, sklady náhradních dílů a automatizované opravy. Poloha této planety však nebyla známa.

Časem se ukázalo, že Svobodní obchodníci neporušují zákony Impéria a nikomu neškodí, proto dal Perry Rhodan příkaz flotilám i výzvědné službě, aby nebyli pronásledováni.

V roce 2435 měli už Svobodní obchodníci víc než sedm a půl tisíce nejmodernějších vyzbrojených nákladních lodí a stali se mocnou hospodářskou silou v Mléčné dráze.

Jejich nejvyšší náčelník si říkal císař, kapitáni lodí měli titul knížata. Vědělo se, že využívají nově objevené primitivní národy a směňují u nich levné zboží za cenné suroviny. O Svobodných obchodnících se mluvilo jako o šarmantních gaunerech, protože uměli vždycky znova proklouznout síti zákonů.

Nejpozoruhodnější osobností mezi Svobodnými obchodníky byl Roi Danton.

Zdálo se, že on je jejich skutečným vrchním velitelem, a takzvaný císař jen reprezentantem bez velkých pravomocí. Nikdo nevěděl, kdo je Roi Danton doopravdy, odkud pochází, kde získal vynikající vzdělání jako kosmonaut i technik.

Roi přijal jméno francouzského revolucionáře z konce osmnáctého století a podle tehdejší módy se také oblékal. Osvojil si však spíše přepjaté způsoby někdejších dvořanů francouzského krále.

Po třicetiletém období míru bylo Impérium dne 25. srpna 2435 zataženo do dění, z něhož se během několika týdnů vyvinulo katastrofální ohrožení. Velký administrátor byl znovu přinucen vyhlásit v Impériu výjimečný stav.

Rhodanovým povelom ke startu domácí flotily začala sedmá epocha v dějinách moderního lidstva.

Poručík Rombat nevěřil svým očím. Bylo 25. srpna 2435, půl šesté večer, a on šel jako velitel stráže zkontrolovat hlídky u brány malého soukromého parku u obydlí Velkého administrátora. Daleko odtud vzlétaly a přistávaly obrovité kosmické lodě domácí flotily. Dunění jejich motorů vlastně nikdy neustávalo. Obyvatelé Terranie, největšího města na Zemi, si už na to zvykli.

Poručíka Rombata ale zarazilo něco jiného.

Hlídka mu sdělila, že Perry Rhodan před půl hodinou vyšel z domu a je někde v parku. Rombat ho rozhodně nechtěl rušit. Chtěl se jen přesvědčit, jestli je všechno v pořádku. To konečně patřilo k jeho povinnostem.

Šel tedy co nejtíšeji po cestě sypané drobným štěrkem a opatrně nahlédl do skleníku, který Rhodan často navštěvoval.

Při pohledu, který se mu naskytl, poručík strnul.

Perry Rhodan, ten vzor miliard lidí, objímal mladou dámu, hezkou jako obrázek, hladil ji po vlasech a dokonce ji líbal.

Rombata ani nenapadlo dávat vinu Rhodanovi. Ta nesvědomitá ženština ho jistě nějak obloudila. Poručík ovšem neměl právo vkročit do skleníku jako anděl pomsty a připomenout šéfovi, že tisíc světelných let odtud čeká jeho manželka Mory.

Rozhodl se však pro něco jiného, co bylo v jeho kompetenci.

Tíše se vrátil ke strážným a horečně jim udílel příkazy.

„Dobře poslouchajte! Šéf zrovna ve skleníku líbá nějakou mladou dámu. Ticho, seržante, teď mluvím já! Nemám tušení, kdo je ta ženská. Šéf ji sem musel pustit nějakou tajnou chodbou, jinak bychom ji viděli přijít. Ještě jsem nedomluvil, seržante!“

Rozhlédl se, jestli někdo nejde, a mluvil dál:

„Takhle zní rozkaz. Nikoho nepustíte do parku, ať je to kdo chce. Na otázky neodpovídejte. Každého odkažte na mě. Beru zodpovědnost na sebe. Nikdo nesmí vidět šéfa v téhle choulostivé situaci. Je to jasné? Jestli řeknete jen slovo, poženu vás před válečný soud! Někdejší otázky?“

„No konečně,“ vzdychl seržant. „Že taky člověka pustíte k slovu, pane. Tamhle jde solární maršál Tifflor. Vypadá to, že má namířeno do parku. Co teď, pane? Přece nemůžeme maršálovi...“

„Mlčte,“ přerušil ho poručík. Byl celý bleďý. „Zavřete bránu. Já s maršálem promluvíím.“

Julian Tifflor byl udiven křečovitě staženými. obličejí strážných, kteří ho v pozoru zdravili. Lehce jim zasalutoval a šel dál k bráně. Rombat se mu postavil s roztaženými pažemi do cesty.

Mladý poručík věděl, že dává v sázku celou svou vojenskou kariéru. Tifflor byl jedním z mála, kdo byli oprávněni přijít k Rhodanovi bez ohlášení.

„Pane, je mi velmi líto, ale nemůžu vás pustit dovnitř,“ řekl chvatně.

Julian Tifflor zůstal stát a užasle se na poručíka díval.

„Co jste říkal? Co nemůžete?“

„Pane, lituji, ale teď do parku nemůžete. Prosím, buďte rozumný! Možná tak za hodinu...“

Rombat hledal slova. Bylo to hrozné, radit nejvyššímu důstojníkovi v Impériu, aby se vrátil asi tak za hodinu.

Tifflor si mladého muže prohlížel. Jeho hlas zněl chladně.

„Buď jste se zbláznil, nebo jste opilý. Dám vás vystřídat a budete se hned hlásit u velitele ostrahy. A teď mi laskavě uvolněte cestu.“

„Ne, pane! Prosím vás, pane, nechod'te tam! Já...“

„Je to zbytečné, poručíku,“ řekl najednou seržant. „Ohlédněte se. Šéf sem jde ze skleníku, i s tou dámou.“

Rombat svěsil hlavu. Tifflor roztržitě zamával přicházejícímu páru. Pochopil situaci, teprve když mu poručík skoro plačky vysvětloval:

„Pane, tomu jsem chtěl právě zabránit, aby šéfa někdo viděl s touhle... osobou. Šéf je přece ženatý!“

Tifflor stěží potlačoval smích, když říkal:

„Poručíku, vy jste ten největší moula v impériu! Tahle „osoba“ je Rhodanova dcera, a je na návštěvě u svého otce. Vadí vám na tom něco?“

Rombat měl před očima rudou mlhu. Omdlel a seržant ho zachytil.

Perry Rhodan k nim došel a ptal se, co se přihodilo. Tifflor a seržant mu to vysvětlili. Rhodan a mladá žena se na sebe dlouze zadívali.

Zuzana Rhodanová, narozená 16. srpna 2405, se tvářila velmi zamyšleně.

„Chápeš ty vůbec, tati, jak jsou ti tvoji lidé oddaní? Ten důstojník riskoval všechno. Pro něj to bylo něco jako sebevražda, čelit solárnímu maršálovi, jen aby tě nekompromitoval. Tiffe, vid', že mu to nebudeš mít za zlé?“

To jsou Rhodanovy oči, myslel si Tifflor. *Má oči svého otce.*

Nahlas řekl:

„Ty si myslíš, že jsem nelida, diblíku? Rombat prokázal víc odvahy než leckterý hrdina v bitvě.“

Zuzana se rozesmála.

„Diblíku! To už mi hezky dlouho nikdo neřekl.“

Poručík Rombat přišel k sobě. S výkřikem vyskočil a snažil se postavit do pozoru. Rhodan ho vzal pod paži a uklidňoval ho:

„Jen pomalu, Rombate. Chci vám poděkovat.“

„Poděkovat, pane,“ opakoval Rombat nechápavě.

„Poděkovat za vaši oddanost svému veliteli. Maršál Tifflor vám to také nemá za zlé. Tak už na to nemyslete. Teď vás vystřídají a půjdete k lékaři.“

„Ano, pane. Promiňte, pane, ještě nikdy se mi neudělalo takhle zle.“

„Já vím. Jinak byste nemohl být v mojí gardě. Povyšuji vás tímto na nadporučíka. Pomozte mu, mládenci!“

Strážní byli vystřídáni a odvedli svého velitele. Zuzana Rhodanová, její otec a Julian Tifflor vykročili do parku. Rhodan svou dceru úkosem pozoroval a na rtech mu pohrával úsměv.

Zuzana se zamyšleně dívala k zemi.

„Ti tři muži by za tebe dali život. Víš to?“ „Ano, vím.“

„Ty jsi jistě dělal úplné zázraky, ještě než jsme se, Michael a já, narodili.“

„Skoro zázraky,“ připustil suše Perry.

Potřásla hlavou.

„To byly skutečné zázraky. To byl také důvod, proč jsme se s bratrem oba rozhodli vydat se do vesmíru, abychom vyzkoušeli své síly tak jako předtím ty. Zvláště Michael trpěl představou, že je zatížen tvým vzorem a jménem. Už ve škole se mu nikdo neodvážil dát špatné známky.“

„On si své známky zasloužil,“ prohlásil nesouhlasně Perry. „Viděl jsem některé jeho práce a byly vynikající.“

„Je to možné, ale on sám nevěřil, že nějak vyniká nad své spolužáky. Proto si změnil jméno a ztratil se v kosmu. A já jsem se proti tvé vůli provdala za vědce, kterého tady na Zemi považují za fantastu. Ale mám ho ráda a vážím si ho.“

„Je mi líto, malá. Byla to moje chyba. Jak se má doktor Geoffrey Abel Waringer?“

„To zní hrozně, když ho takhle tituluješ,“ smála se Zuzana. „Co kdybys prostě řekl: co dělá můj zeť?“

„Kde teď vlastně je?“

Zuzana se Perryemu podívala pevně do očí.

„To ti nepovím. Matka nám dala k dispozici jednu planetu. Tam pracujeme a bydlíme. Jsme tam šťastní. Jednou ještě o Geoffrym uslyšíš. Je génius v hyperfyzice, na něj nestačí ani váš slavný profesor Kalup.“

„Jestli ten tvůj génius bude pracovat ve prospěch lidstva, nic proti tomu,“ zasmál se Tiffloor. „Mě by spíš zajímalo, kam se poděl Michael. Vy dva jste se narodili jako dvojčata. Nepovídej, že o něm nic nevíš.“

„Samozřejmě o něm vím, ale taky neprozradím.“

„Budeme muset na moji dcerušku nasadit telepata,“ usmál se Perry.

Zuzana mávla rukou.

„To ti nepomůže. Proti telepatům jsem chráněná. Michael taky. Abych nezapomněla - mám tě od něho srdečně pozdravovat. Mike se má dobře, je spokojený a šťastný. Hodně se od tebe naučil a teď se mu to hodí.“

„Změnil jméno?“ ptal se nejistě Rhodan. „Nevím o něm od té doby, kdy mu bylo čtyřiaadvacet. Zbyl mi po něm jen dopis na rozloučenou.“

Zuzana ho objala kolem ramen.

„Ano, žije pod jiným jménem, ale ne proto, že by si tvého jména nevážil.“

„To jsem rád. Chtěl začít docela od začátku, vid?“

Letmo se po něm podívala.

„Díblíku,“ vložil se do toho Tiffloor, „tvůj otec je na tebe i na Mikeho víc pyšný, než si umíte představit. To je samozřejmě, že Michaela chápe. On by na jeho místě asi nejednal jinak.“

„Vy jste prostě nesnesitelný, Tiffe,“ ohradil se Perry.

Maršál se smál.

„Já toho tvého chlapce obdivuji, Perry. Teď je mu třicet. Hledá si svou vlastní cestu, než nastoupí po bok velkého otce. Jen ho nech hledat, Perry. Já ho znám odmalička. Ten se určitě nedopustí ničeho zlého.“

„Máš pravdu, Tiffe,“ přidala se Zuzana. „Navštíví nás Atlan?“

Rhodan sebou trhl, když tak náhle změnila téma.

„Proč se ptáš?“

„Slyšel jsi Velkého administrátora, Tiffe? Ptám se jenom tak. Ráda bych Atlana zase jednou viděla.“

„Tak to máš smůlu, díblíku,“ zavrtěl hlavou maršál. „Právě jdu Perrymu vyřídit, že Atlan poslal depeši. Je s flotilami v sektoru Červánky a setkal se tam s tím takzvaným králem Dantonem.“

„S tím náčelníkem Svobodných obchodníků?“ podivil se Rhodan.

„Ano. Byly s ním nějaké potíže. Za půl hodiny odlétám, abych se na ten unikát podíval. Ještě jsem se s ním nesetkal, a málokdy jsem byl na někoho tak zvědavý jako na Roie Dantona. Povídají se o něm přímo bajky. Naše posádky o jeho kouscích dokážou vykládat celé hodiny. I přes své podivínství to musí být mimořádný člověk.“

„Vodí všechny naše kapitány za nos,“ prohlásil Perry s nevolí. „Z těch Svobodných obchodníků se stává vážný problém. Co vlastně dělá ten chlap v tajném cvičišti flotily? Je tam náhodou?“

„To nikdo neví, pane. Danton se tváří velmi udiveně, a Atlanovi se nepodařilo vyrazit z něj kloudné vysvětlení. Jsem přesvědčený, že tam není náhodou.“

„Poletím s vámi,“ rozhodl se Perry. „Já ho taky ještě neznám. Nechceš se k nám přidat, Zuzano? Není to tak daleko.“

„Roi Danton?“ uvažovala nahlas Zuzana. „Radši ne. Jsem vdaná, a on je prý neodolatelný svůdník. Zůstanu na Zemi a podívám se na pár svých oblíbených míst.“

Rhodan se na ni zamyšleně podíval.

„Když se moje dcera takhle podivně usmívá, má něco za lubem. Oč jde?“

„Já jsme se usmívala? To se mi občas stává, tati.“

2.

Lehký křižník solární flotily KOBE byl ještě před deseti minutami krásná loď. Teď z něj byla hromada šrotu.

Ze sto padesáti členů posádky ještě přežívalo čtyřicet pět mužů. Byli hermeticky uzavřeni v pancéřované kouli velitelského můstku ve středu lodi. Automatika vytvořila kolem koule energetický štít, který absorboval zásahy.

Kapitán KOBE major Kary Akanura věděl, že jim pomůže jen zázrak. Nečekaně vletěl do svazu znepřátelených Bluesanů, kteří si tady ve východní části galaxie osvojovali právo střílet na nevíтанé vetřelce.

A to také udělali, když se KOBE vynořila z lineárního meziprostoru mezi liniemi jejich lodí.

Akanura udělal chybu, že nedbal na poslední zprávy tajné služby o pohybech blueských flotil. Než se stačila KOBE uchýlit zpátky do ochrany meziprostoru, dostala už řadu zásahů od těžkých bitevních lodí.

Pohonné jednotky KOBE už vypadly, pracoval jen malý nouzový zdroj energie, umístěný těsně pod můstkem. Ten také dodával proud pro ochranný štít a pro vysílačku.

Vysílačka byla také poslední nadějí zbytku posádky. Jen několik světelných let odtud by měly být svazy USO, pod velením admirála Atlana.

Majoru Akanurovi bylo divné, co dělají Bluesané tak blízko cvičné oblasti Pozemšťanů, označované krycím názvem Červánky. Pravděpodobně nevěděli, že v sektoru Červánky byly už před padesáti lety zařízeny některé planety jako základny pro flotilu.

KOBE nepřetržitě vysílala nouzové volání a uváděla svou pozici. Kary Akanura doufal, že velitel Bluesanů pochopí, komu je vysílání určeno a z opatrnosti se stáhne. Každý Bluesan věděl, že pozemské zbraně jsou mnohem účinnější než ty jejich. Jestli KOBE vydrží ještě půl hodiny, bude zachráněna.

„Už se ohlásily naše lodě?“ ptal se Akanura radisty.

„Ani písknutí, pane“ odpovídal radista. „Zato Bluesané nám pěkně zatápějí. Měli bychom opustit loď, dokud je to ještě možné.“

„To nechte na mně.“

Další dva zásahy otřásly vrakem kosmické lodi.

„Kontakt!“ vykřikl radista. Hlas mu přeskakoval. „Pane, volá admirál Dant, velitel osmdesáté třetí flotily. Letí k nám čtyřicet lodí. Pane!“

„Nemluvte nesmysly,“ řekl unaveně Akanura. „Neexistuje žádná osmdesátá třetí flotila ani žádný admirál Dant. Je to nejspíš hloupý žert Bluesanů.“

Akanura ještě ani nedomluvil, když se mezi útočícími blueskými loděmi objevilo umělé slunce. Rychle se rozpínalo a spolklo tři velké bojové lodě najednou.

Další dvě umělá slunce vyvstala tak těsně před příděmi ostatních lodí, že se dalších pět velkých lodí nezadržitelně řítilo do zkázy. Žádná kosmická loď se nedokáže vyhnout jadernému výbuchu v šíři sto tisíc kilometrů, když letí aspoň desetinou rychlosti světla.

Po třetím výbuchu už uvěřili trosečníci z KOBE, že ušli jisté smrti.

„Tak přece jenom je osmdesátá třetí flotila a admirál Dant, pane,“ radoval se první důstojník. „Jestli tohle nevypálila pozemská transformační děla, tak sním svou přílbu.“

„Přeju vám dobrou chuť,“ odpověděl zlostně kapitán. „Radisto, spojte se s velitelem toho svazu a vysvětlete mu, jak na tom jsme. Musíme KOBE opustit, než exploduje. Zeptejte se, jestli pro nás mohou poslat Korvetu.“

Radista si vesele hvízdal. I když to bylo proti předpisům, byl Akanura ochoten to přeslechnout. Když však hvízdání vystřídaly kletby a nadávky, došla kapitánovi trpělivost.

„Copak jste se zbláznil, člověče?“ vykřikl.

Radista zůstal klidný.

„Odpusťte, pane, to jsou nervy. Měl jste pravdu! Neexistuje žádná osmdesátá třetí flotila. Zachránila nás jedna jediná loď. Zrovna před ní v panice utíká do lineárního prostoru poslední Bluesan. Náš zachránce se k nám blíží nejvyšší rychlostí. To je ale obr, pane! Ještě o něco větší než naše velké bitevní lodě. A určitě je to Svobodný obchodník. Kde, k čertu, sebral transformační děla? Myslel jsem, že je máme jenom my.“

Major Akanura na okamžik zatajil dech. Zahanbeně si uvědomil, že mu nezbude nic jiného než tuto okolnost hlásit a neohlížet se na závazek vděčnosti. Teď ale bylo hlavní věcí dostat se pryč z KOBE.

„Proveďte můj rozkaz a požádejte o záchranu,“ řekl příkře. „Své dohady o transformačních dělech si nechte pro sebe. Kdyby nebyli ti neznámí včas zasáhli, už bychom nebyli naživu. Tak nač ještě čekáte?“

Trosečníci se dívali jeden po druhém. Teď teprve si uvědomili, jaké problémy před nimi vyvstávají. Jestli Svobodný obchodník opravdu má tajnou zbraň Pozemšťanů, sotva se vyhne nepřijemným otázkám a vyšetřování.

„Skutečně nevím, jestli bych se já za těchto okolností staral o rozstřílenou pozemskou loď,“ ozval se někdo. „Ten Svobodný obchodník mohl dělat, že naše volání o pomoc neslyší. Kdyby se mě někdo ptal, podle mého názoru zahlal Bluesany jenom přesně mířenou střelbou z konvenčních zbraní.“

„Já jsem taky neviděl nic jiného,“ přidal se další.

„Nemluvte hlouposti,“ vložil se do toho jeden z důstojníků. „Je naší povinností podat hlášení. Nebo by se vám líbilo, kdyby příští rok měli všichni Svobodní obchodníci transformační děla? Já jsem jednoznačně viděl bomby obrovského kalibru. Myslete si o mně, co chcete. Nechci vypadat jako nevděčník, ale zašli bychom příliš daleko.“

Muži zatvrzele mlčeli, dokud nebyl navázán kontakt s lodí Svobodných obchodníků. Loď už brzdila a oddělil se od ní šedesátimetrový záchranný člun, který mířil ke zbytkům KOBE.

„Ten chlapík myslí na všechno,“ řekl uznale první důstojník.

Major Akanura se podrážděně otočil.

„To není žádné umění, zjistit, jak na tom KOBE je. Jistě si domyslel, že naše záchranné čluny jsou zničené.“

„I přesto, pane!“ dovolil si odporovat první důstojník. „Ten člověk se vyzná.“

„Nikdo v solární flotile Svobodné obchodníky nepodceňuje. Jenom nesouhlasíme s jejich morálkou. Nelíbí se mi, že primitivním národům podstrkují skleněné perly místo drahokamů.“

„To je pouze věc vkusu, pane,“ odporoval umíněně první důstojník.

Kapitán se zhluboka nadechl a ovládl se.

„Příště si to líp rozmyslete, než budete se mnou diskutovat,“ doporučil prvnímu důstojníkovi. „Radisto, co je s tím spojením?“

„Už to bude, pane. Každou chvíli naskočí obraz. Už jsou dost blízko.“

Na velké obrazovce se objevil mladík s výrazně mužnými rysy a jasným pronikavým pohledem. Dlouhé vlasy se mu vlnily od vysokého čela až na záda a zčásti zakrývaly bělostný krajkový nákrčník. Také rukávy jeho kabátce byly u zápěstí zdobeny vzácnými krajkami. Výšivky na jeho vestě se třpytily, jako by byly posázeny drahokamy. Neskutečný obraz doplňoval krvavě červený frak podle módy z konce 18. století a třírohý klobouk lemovaný kožešinou.

„Roi Danton!“ vzdychl Akanura. „Teď je mi všechno jasné. Jenom on mohl přijít na nápad vydávat se za neexistující flotilu.“

„Je to tak, monsieur,“ zazněl hlas krále Svobodných obchodníků. „Comment allez vous, monsieur?“

„Cože? Chtěl jsem říct: prosím?“

Roi Danton nakrčil čelo. Afektovaně si odkašlal, vytáhl z manžety krajkový kapesníček a osušil si rty. Prohodil k někomu, kdo stál mimo obrazovku:

„Oro, pro všechno na světě, proč není můj kapesníček navoněný? Copak musím pořád jen trpět?“

Akanura tiše zaklel. Tohle bylo pro Roie Dantona typické! Vžíval se do role změkčilého dvorana francouzského krále z 18. století. Jen nemnoho lidí od solární flotily vědělo, jak je ve skutečnosti rychlý a tvrdý.

„Ptal jsem se, jak se vám daří, pane majore,“ ozval se znovu Danton. „Těší mě, že jste zcela zdrav. Můj pomocný člun u vás bude za několik minut. Patrně bude lépe, když se zbytkem své posádky KOBE opustíte. Ochotně vám poskytnu ubytování a stravu. Me comprenez vous, monsieur? Rozumíte mi?“

„Částečně ano, pane,“ odpověděl Akanura podle pravdy. „Jsem vám opravdu vděčný, že jste...“

„Ale prosím vás, můj milý! Skutečný šlechtic vždycky rád vypomůže prostému lidu. Doufám, že mi tady se svými muži neznečištíte vzduch. Jak jsem slyšel, zachází se na lodích Impéria velmi lehkomyšlně s těmi odpornými dezinfekčními prostředky. Teď už byste si ale měli opravdu pospíšet. Le combien estce aujourd'hui?“

„Cože? Ztraceně, chci...“

„Ale monsieur! Zapomínáte se. Ptal jsem se, kolikátého je.“

„Dvacátého pátého srpna,“ zafuněl Akanura. Jeho první důstojník si zakryl tvář rukama a smál se, až slzel. Smáli se vlastně všichni kromě kapitána.

„Pak byste měli dbát, abyste se dožili také šestadvacátého. Vaše loď hoří. Použijte horní nouzový východ, tam se zdá být ještě všechno v pořádku. Vezměte s sebou svoji pakáž.“

Akanura už se neovládl a vybuchl.

„Moje posádka není žádná pakáž,“ zahulákal. „Skoro bych řekl, pane, že by mi bylo milejší nechat se rozstřílet Bluesany než se setkat s vámi.“

Roi Danton vyčítavě potřásl hlavou a znovu si osušil rty.

„Ale, monsieur, vy jste mi nerozuměl! Francouzské slovo bagage značí zavazadla.“

Někdo na lodi Svobodných obchodníků se zasmál tak hlasitě, že se Roi bolestně zašklebil.

„Oro,“ řekl stranou. „Ovládej se. Nemůžeme od každého očekávat bystrého ducha a vybrané chování.“

Akanura byl tak rozčilený, že odtáhl ruce od těla, roztáhl prsty a s našpulenými rty se opíčil:

„...bystrého ducha a vybrané chování!“

Roi zdrženlivě naznačil potlesk dvěma prsty pravé ruky do levé dlaně.

„Bravo, bravissimo, můj milý. Však vy se to naučíte.“

Pak se Roi Danton rázem změnil. Afektovaný úsměv zmizel, když vykřikl:

„Doufám, že to, vy ospalci, ještě stihnete k hornímu výstupu! Vaše loď exploduje! Nebo snad myslíte, že jsem zaútočil na Bluesany jen proto, abych mohl obdivovat váš přihlouplý obličej na obrazovce?“

Akanura konečně začal jednat. Jeho muži se rozběhli k výstupu z lodi.

Roi Danton vypnul přenos. Podržel si před očima lorřon posázený drahými kameny a zamračeně se rozhlédl.

Velká centrála jeho lodi FRANCIS DRAKE se hemžila odvážně vyhlízejícími lidmi, z nichž jen někteří pocházeli ze Země.

Dantonův první důstojník a zároveň jeho zástupce byl hranatý Epsalan. Podle obyčeje Svobodných obchodníků se mu říkalo urozený pán. Ten titul patřil každému důstojníkovi. Kapitáni byli knížata, prostí členové posádky sedláci.

„Chtěl jste něco říct, Rasto Himsi?“ oslovil rozložitého obra.

Hims se jen ušklíbl. Znal svého šéfa.

„Takže nechtěl. Dobře, držte se dál od KOBE. Každou chvíli se z ní stane bomba. Teď mě omluvte.“

Roi vstal, uhladil si kabátec a narovnal ozdobný kord. Jeho kalhoty sahající ke kolenům byly ušity z pravého sametu, bílé podkolenky byly z pozemského hedvábí a boty měly přezky zdobené brilianty a rubíny.

Roi vyšel, nebo spíš vytancoval z můstku. Jeho osobní strážce šel hned těsně za ním.

Oro Masut byl gigantický Ertrusan. Když se zasmál, silní mužové bledli.

Venku se Danton zastavil a hřbetem ruky si setřel pot z čela.

„Jsme v pasti, velikáne. Viděli nás, jak střílíme z transformačních děl.“

„Jinak bychom Bluesany zahnat nedokázali. Ten křižník by už víc než dva zásahy nesnesl.“

„To máš pravdu, velikáne. Nemohl jsem se na to dívat. Ale v Impériu z toho bude poprask. Svobodní obchodníci s transformačními děly! Postarej se, aby byla děla dobře zamaskována. Musíme počítat s inspekcí.“

Ertrusan přimhouřil oči.

„A kdopak by asi na te inspekci přišel? Trosečníky vezmeme s sebou a později je vysadíme na některé obydlené planetě. Je to prosté, pane.“

Roi vzdychl a nasadil si třírohý klobouk.

„Dřív než nalodíme náš pomocný člun, objeví se tu loď USO. Určitě taky zachytili nouzové volání KOBE. Jenom...“ Zavlyly poplachové sirény. Ertrusan si ulevil šťavnatou kletbou, ale Roi klidně pokračoval:

„Už jsou tady, velikáne. Dej se do toho. Maskování musí být prvotřídní. Kdo ví, kdo nás pocítí návštěvou.“ Oro Masut rychle zmizel. Roi šel dál chodbou ke svým kabinám.

3.

Urozený pán Rusin Randta si řekl, že bude vhodné ozvat se kosmickým lodím, které se náhle objevily, dřív, než je napadne pokládat ho za nepřítele.

Tusin Randta byl důstojník z lodi FRANCIS DRAKE. Roi Danton ho vyslal s pomocným člunem, aby naložil trosečníky z KOBE. To se právě stalo.

Čtyřicet pět vyčerpaných mužů se tísnilo v centrále šedesátimetrového člunu. Major Akanura stál hned vedle Tusina Randty.

„Nelíbí se vám pohled na osm bitevních lodí USO?“ ptal se Pozemšťan uštěpačně.

„Jen si nedělejte legraci,“ odpověděl Svobodný obchodník. „Jestli je šéf toho svazu nervózní člověk, zažijete už druhé ostřelování. Prosím, potvrďte, co jim budu říkat.“

Spojení se uskutečnilo okamžitě. Na druhé straně patrně čekali na zavolání.

Tusin Randta si přitáhl mikrofon k ústům.

„Tady urozený pán Randta, důstojník lodi FRANCIS DRAKE pod velením Roie Dantona. Volám vlajkovou loď svazu USO. Prosím, ozvěte se.“

Akanura se zasmál. Představil si, jak na druhé straně reagují na titul urozený pán.

Ozval se hlas.

„Vlajková loď IMPERÁTOR. Co že jste? Urozený pán? Kdo že je váš šéf?“

Randta zůstal klidný.

„Král Danton, zvaný Roi Danton.“

„Čert aby ho vzal!“

„Nebudte nespravedlivý. Přišli jsme na pomoc vaší KOBE, kterou napadlo jedenáct blueských lodí. Mám na palubě čtyřicet pět Pozemšťanů, kteří přežili. Vracím se ke své lodi FRANCIS DRAKE. Major Akanura, kapitán KOBE, stojí vedle mě.“

„Nebudete tomu věřit, urozený pane, ale my už jsme si ho všimli. Zůstaňte na příjmu. Přepínám na admirála Atlana.“

Tusin Randta zbledl. Atlan!

„Ještě tohle,“ řekl Akanurovi. „Co to jen šéfa napadlo zachraňovat váš vrak! Víte, co nám teď hrozí?“

Major to věděl. Šlo o transformační děla.

Než stačil něco říct, objevila se na obrazovce Atlanova tvář. Randta zjistil, že se na něj upírá pátravý pohled legendárního hrdiny.

„Slyšíte mě, důstojníku?“

„Velmi dobře, pane. Rád bych vám vysvětlil...“

„Nemusíte nic vysvětlovat. Mně stačí, že jste zachránil trosečníky z KOBE. Mohl byste je laskavě vysadit na IMPERÁTORA? Pak se můžete vrátit na svou loď.“

„Ano, jistě, jak si přejete.“

„Děkuji. Předejte mi prosím majora Akanuru.“

Major si vzal mikrofon.

„Povězte mi, jak se to přihodilo, majore,“ požádal ho Atlan.

Velitel vyprávěl, jak se nečekaně dostali do svazu Bluesanů. Cítil, že se na něho upírají zraky jeho mužů.

Když se zmínil o zásahu lodi FRANCIS DRAKE, dopustil se nepřesnosti. Opomněl označit zbraň, které Roi Danton použil.

Atlan pozorně naslouchal. Když major skončil, odkašlal si.

„Předpokládám, že už jste svým zachráncům poděkovali, ale chtěl bych to také udělat sám. Haló, FRANCISI DRAKEU, slyšíte mě?“

„Samozřejmě,“ ozval se hluboký hlas Epsalana Rasta Himse. „Co pro vás můžeme udělat, pane? Tady je zástupce velitele Rasto Hims.“

„Vyřídte svému šéfovi, že bych mu rád potřásl rukou. Přijdu na palubu vaší lodi.“

Himsovy oči se zúžily.

„Nelíbí se nám to věčné čmouchání. Nemáme na lodi žádné drogy ani jiné zakázané zboží. Měl byste vědět, že dodržujeme pravidla.“

„Samozřejmě, že to děláte. Jinak by už žádní Svobodní podloudníci neexistovali.“

„Svobodní obchodníci!“ opravil Arkonidana se zřejmou nelibostí v hlase Epsalan. Atlan se usmál.

„Promiňte. Člověk se snadno přerekne. Jistě jste si všimli, že jsme se přiblížili k vaší lodi.“

„Nemáte právo ve volném prostoru překážet v pohybu lodi nezávislé na Zemi a na USO!“ vybuchl Hims.
„Překážíme vám v něčem? Určitě se mýlíte, Himsi.“
„Urozený pán Rasto Hims, jestli smím prosit. Já vás také oslovuji podle vašich zvyklostí. Panstvo z USO by mohlo být trochu zdvořilejší.“
Major Akanura zalapal po dechu. Trosečníci z KOBE napjatě sledovali výměnu názorů.
Atlan se zadíval na špičky svých prstů a zase vzhlédl.
„No dobrá, budeme dodržovat pravidla, urozený pane Himsi. Žádám tedy, abych směl se svým doprovodem vstoupit na loď FRANCIS DRAKE.“
„To už je lepší. Kolik lidí vás bude doprovázet?“
„Tři odborníci.“
„Mon dieu, co už se to zase děje?“ ozval se odněkud plačtivý hlas, který bylo dobře slyšet na všech lodích.
„Je tohle nutné, Himsi? Opravdu musím stále trpět? Nikdo se neohlíží na moje poničené nervy? Který loudard ruší můj zasloužený odpočinek?“
Atlanovi zajiskřilo v očích. Nahnul se dopředu.
„To byl Roi Danton?“ ptal se.
„Ovšem,“ potvrdil Rasto Hims. „Vyrušil jste krále. Copak nechápete, že si po těžkém zápase potřebuje odpočinout?“
Atlan se pobaveně zasmál.
„S tím chlapíkem se musím seznámit. Ostatně loudard znamená nemotora. Věděl jste to, Himsi?“
„Ne!“ ušklíbl se Epsalan. „Dobrá, počkáme tu na vás. Přijďte i se svým inspekčním oddílem! Konec.“
Atlan rychle přerušil spojení, aby nebylo slyšet, jak se směje.
„Málokdy jsem byl tak zvědavý,“ svěřil se kapitánovi vlajkové lodi. „Pošlete depeši vrchnímu velitelství na Zemi. Dejte jim vědět, že se pokusím toho krále Svobodných obchodníků zdržet dokud nepřiletí Perry Rhodan. Bude ho to jistě zajímat stejně jako mě.“

4.

Rozstřílená KOBE před třemi minutami explodovala. Atlan si toho sotva všiml. Soustředil se na přistání na lodi FRANCIS DRAKE.

Přišel mu vstříc Rasto Hims. Kriticky si ho prohlížel.
„Tak vy jste admirál Atlan. Vítám vás, pane. Těší mě, že vás poznávám.“
„Potěšení je na mé straně,“ odpověděl Atlan.
„Pojďte dál, ale pozor, ať o něco nezakopnete.“
Atlan a jeho tři průvodci, mezi nimiž byl technik, lékař a velitel dělostřelecké centrály, prošli opatrně chodbou do haly, kde bylo asi padesát zanedbaně vyhlížejících, ale peště oblečených mužů. Porůznu posedávali nebo se opírali o stěny, někteří se škrabali v přerostlých vlasech. Major Kandrete, dělostřelecký důstojník z IMPERÁTORA II div neomdlel. Bylo o něm známo, že vyžaduje přísnou disciplínu. Nemohl si odpustit tichou poznámku:
„Klackové! To je neodpuštělné chování!“
Hims začal hulákat:
„Vstávat! Stoupněte si do pozoru! Takové velké zvíře musíte pořádně pozdravit! Tak bude to?“
„Fantastické,“ smál se Atlan. „Málokdy jsem viděl ukázněnější mužstvo. Všechna čest.“
„Pozor, přichází král!“ vykřikl někdo v pozadí.
Atlan se v duchu připravoval na první setkání s mužem, o němž slyšel tolik vyprávět.
Nejdřív se objevil obrovitý Ertrusan. Do pasu byl nahý. Široké pestré kalhoty končily u kolen, lýtka zdobily červeně pruhované punčochy, na nohou měl měkké boty ze zelené látky se zdviženými špicemi. Na hlavě mu seděl jakýsi turban.

Oro Masut kráčel mezi řadami Svobodných obchodníků a rozstříkoval oblaka voňavky. Občas vykřikoval: „Místo pro krále!“

Dr. Malaut, technik z vlajkové lodi, vytáhl kameru a začal natáčet.
Masut se zastavil před návštěvníky, upřel na ně bezvýrazný pohled a bohatě je postříkal voňavkou.
Z chodby vyšel tanečním krokem Roi Danton. Pod třírohým kloboukem měl nasazenou bílou paruku, dvěma prsty si přidržoval rukojeť kordu a druhou rukou si mával před ústy.
Když uviděl Atlana, zastavil se, teatrálně si přiložil obě ruce na prsa a uchváceně zaševelil:
„Bonjour, Sire, vítám vás na palubě své lodi. Permettez vous je me presente? Roi Danton, mon ami. Pardon, Sire.“
Předložil levou nohu, ohnul pravou v kolenu, strhl z hlavy třírohý klobouk a máchl jím v hlubokém úklonu.
„Comment allez vous, Sire? Jak se vám vede, Veličenstvo?“
„Merci, monsieur, tres bien,“ odpověděl Atlan.
„Co jste to říkal?“ ptal se zlostně Kandrete. „Něco není v pořádku?“
„Jenom jsem potvrdzoval, že se mi vede dobře.“
„Copak ten člověk neumí interkosmo?“

Roi se Kandretovi uklonil.
 „Ale jistě že umím, monsieur. Proč pochybujete o mém všeobecném vzdělání?“
 „Odkud já vás jenom znám, monsieur?“ zeptal se Dantona Atlan. „Mám paměť na tváře.“
 „Pozoruhodné.“
 „Odkud se můžeme znát?“ opakoval Atlan. „Docela určitě jsem vás už viděl. A ne jednou. Nepomůžete mi?“
 Roi s politováním rozhodl ruce.
 „Nemám nejmenší tušení. Je suis tres désolé, Sire. Je mi velmi líto, Veličenstvo.“
 „Proč mě vlastně oslovujete titulem, který patří králům?“
 Roi zvedl oči k nebi.
 „Komu jinému než vám by tento titul příslušel? Je pro mě ctí uvítat na své lodi někdejšího imperátora arkonské říše.“
 Atlan se záladně usmál.
 „To je jistě lichotivé, monsieur. Jak se to ale srovnává se jménem, které nosíte? Když se setkáte s bývalým absolutistickým vladařem, měl byste myslet spíš na gilotinu. Není to tak, monsieur Dantone?“
 Svobodný obchodník si osušil rty a odpověděl žalostně:
 „Mé je pouze jméno Roi Danton, k odkazu francouzského revolucionáře se nehlásím.“
 Atlan potlačil smích. Ten chlapík dovedl vyklouznout ze všeho.
 „Nechme historii být. Teď bych rád věděl, co vás přivedlo do této končiny vesmíru?“
 Tato otázka se dotkla Rasta Himse. Přistoupil blíž a bez ptaní se vmísil do hovoru.
 „To je naše věc, admirále. My se taky neptáme, co vy tu pohledáváte.“
 Atlan se na něj chladně podíval.
 „To vám mohu klidně prozradit. Hájíme tu zájmy Impéria. Stačí vám to?“
 Danton se ovíval kapesníčkem.
 „Ale Himsi, snažně vás prosím, nebud'te nezdvořilý!“
 Vyčítavě zavrtěl hlavou.
 „Nikdy z něj nebude způsobný člověk, Veličenstvo. Pokud jde o vaši otázku: jak víte, živíme se obchodem s málo známými planetami. Teď právě hledáme další, ještě neobjevené.“
 „Tady, v oblasti vlivu Bluesanů?“
 „A proč ne? Právě tady je možné ledacos ještě objevit.“
 „Moji tři průvodci by se rádi porozhlédli po vaší lodi,“ oznámil Atlan. „Souhlasíte s tím?“
 „Tak přece kontrola!“ zvolal Hims rozčileně. „Neříkal jsem to?“
 Danton ho umlčel mávnutím ruky a přičichl k lahvičce s voňavkou, kterou mu podal Oro Masut.
 „Opravdu proti tomu nic nemám, Veličenstvo. Moji důstojníci provedou ty tři pány celou lodí a ukážou jim všechno, co si budou přát vidět. Stačí to tak, Veličenstvo?“
 Atlan se ironicky podíval na muže v červeném kabátci.
 „Ano i ne. Čím dál víc ve mně budíte podezření. Jak se vám podařilo zahnat na útěk jedenáct velkých bojových blueských lodí?“
 „Přesně mířenou soustředěnou palbou. Ale to by pro vás nemělo být nic nového! Lodě Bluesanů prostě vybuchly. Muži z KOBE jistě viděli ty ohnivé koule.“
 Atlan se podíval na svého dělostřeleckého důstojníka. Kandrete pochybovačně zavrtěl hlavou.
 „Soustředěná palba, podívejme,“ řekl. „Jakou ráži nábojů jste použil?“
 Roi se žalostně podíval na Atlana.
 „Veličenstvo, musím se dát vyslyšet obyčejnou osobou bez ducha a bez vtipu?“
 Kandrete zrudl. Atlan se bavil.
 „Samozřejmě nemusíte. To bych nedopustil.“
 „Mnohokrát děkuji, Veličenstvo. Merci beaucoup. Ale já vás nechal stát v téhle nehostinné hale! Nikdy si to neodpustím.“
 Roi dal pokyn svému tělesnému strážci. Tvářil se nešťastně.
 „Oro, nosítka. Pospěš si.“
 Z pozadí se vynořili čtyři mohutní, pestře oblečení Epsalani. Na ramenou měli nosítka vyložená rudým sametem.
 Atlan nevěřil svým očím. Dantona zvedl jeho tělesný strážce do nosítek.
 „Smím prosit, Veličenstvo?“
 Atlan nedůvěřivě vylezl nahoru, posadil se a přidržoval se bočnic. Když chtěl na nosítka vylézt také Kandrete, Oro Masut ho odstrčil. Roi se pohodlně natáhl a nabídl Atlanovi tabatěrku zdobenou drahokamy.
 „Je libo šňupeček, Veličenstvo?“
 Atlan si posloužil. Epsalani zvedli nosítka. Oro Masut kráčel vpředu, rozprašoval voňavku a vykřikoval: „Panstvo přichází!“

O čtyři hodiny později vstoupil Atlan znovu na můstek své vlajkové lodi. Nejdříve se podíval na velkou obrazovku.

Lod' FRANCIS DRAKE z ní právě mizela. O chvíli později už z ní byl jen zelený bod na obrazovce lokátoru. Když se ztratila v lineárním prostoru, Arkonidan se otočil. Za ním stáli jeho tři průvodci.

„A je pryč,“ řekl zlostně dělostřelecký důstojník. „To je tak nestydatý holomek, že jsem takového ještě nepotkal. Měli jsme ho donutit, aby počkal na Perryho Rhodana, pane.“

„K tomu nemáme právo. Nebo jste snad na jeho lodi našli něco, co by nás k tomu kroku opravňovalo?“

„Bohužel ne,“ přiznal neochotně Kandrete. „Ten rošťák má na lodi nejmodernější termickou výzbroj.“

„To není zakázané. Našel jste transformační děla?“

„Ne.“

Atlan se obrátil k technikovi.

„A co vy, doktore? Pohony nového druhu?“

„Nové ano, ale nic mimořádného.“

„A náš lékař? Co si myslíte o zdravotním stavu posádky?“

Hubený dlouhý Aras se zasmál.

„Všichni jsou tak trochu blázní.“

„Jako každý z nás. Zpozořoval jste na někom účinky drog?“

„Ne. Mužstvo je zcela zdravé. Lodní lékárna obsahuje jen povolená léčiva.“

„No prosím. Pánové, nevidím možnost, jak toho člověka zadržet proti jeho vůli. Kromě toho nesmíme zapomínat, že zachránil čtyřicet pět Pozemšťanů před jistou záhubou. Vracíme se k flotile. Budu ve své kabině.“

Nedbale pozdravil a odešel z můstku.

O půl hodiny později se rozlehl lodí hřmotný smích. Pět tisíc členů posádky sledovalo film, který natočil doktor Malaut na lodi FRANCIS DRAKE.

Atlanovi bylo jasné, že napříště leckterý kapitán přimhouří oči, když mu zkříží cestu Svobodný obchodník, a to i tehdy, když se dopustí menšího provinění.

Mezitím se svaz lodí už ocitl v lineárním prostoru. U Atlana se ohlásil major Akanura. Měl na sobě novou uniformu a popáleniny už nebyly znatelné.

„Sedněte si, majore. Co mi povíte?“

Atlan se tvářil bezvýrazně. Akanura byl velmi bledý, ale odhodlaný. Věděl, že Roi Danton už je v bezpečí.

„Pane, chci vám podat důležité služební hlášení. Týká se toho Svobodného obchodníka.“

„Tak prosím!“

Akanura cítil, jak se mu stáhlo hrdlo. Váhavě prohlásil:

„Pane, když jsem vám po našem zachránění podával zprávu, opomněl jsem oznámit, že Svobodný obchodník se vši pravděpodobností zahnal Bluesany transformačními děly. Zpozořovali jsme typická umělá slunce, jaká vznikají při odpálení jaderných náloží velkého kalibru. Omlouvám se, pane. Měl jsem si na to vzpomenout hned.“

Atlan se díval na desku psacího stolu. Něco si kreslil na psací podložku, která tam ležela. Akanura po chvíli rozeznal, že to vypadá jako třírohé klobouky.

„No, tak jste konečně ulevil svému svědomí,“ konstatoval Arkonidan, aniž vzhlédl. „Samozřejmě to musela být transformační děla. Děkuji za vaše hlášení, majore. Bohužel jsme žádné takové zbraně na FRANCISU DRAKEOVI nenašli.“

„To... to se divím.“

Atlan odhodil tužku a opřel se.

„Já se nedivím, pane majore. Roi Danton ostatně sám mluvil o umělých sluncích, která jste viděli. Podle něho to byly výbuchy blueských lodí, zapálených soustředěnou palbou z konvenčních termických zbraní. To zní docela dobře, vidíte? Patrně jste se tedy zmýlil, protože žádná transformační děla jsme nenašli.“

Akanura se vděčně chytil spásného východiska, které mu Atlan nabídl.

„Pane, ale předtím jste sám říkal, že to Danton mohl provést jediné transformačními děly.“

Atlan si přidržel ruku před ústy a zívł.

„Ano, to jsem říkal. A také si to i teď myslím. Jenže něco si myslet a něco dokázat, to jsou dvě různé věci. Důkazy jsme nenašli. Musíme tedy předpokládat, že na FRANCISU DRAKEOVI žádné zapovězené zbraně nejsou.“

Atlan pokrčil rameny.

„A ještě něco, Akanuro. Kdyby Roi byl Skokan nebo Akonan, nesháněl bych se po důkazech. Jeho loď bych rovnou zajal. V tomhle případě je to ale jiné. Člověk, který prodává primitivním kmenům skleněné perly za cenné suroviny, není ještě náš nepřítel. Kromě toho nemůžeme Svobodným obchodníkům zakazovat, aby obchodovali na planetách, které my jsme ještě neobjevili a nejsou tedy pod naší ochranou. Nemůžeme Dantona zadržet na základě pouhého podezření. Vyčkáme a projevíme Svobodným obchodníkům trochu důvěry.“

Major Akanura odešel. Atlan se dlouho zamyšleně díval na dveře, které za sebou major zavřel.

Malý svaz se připojil k flotile trvale umístěné v sektoru Červánky. Tento sektor byl na jižním okraji Mléčné dráhy. Ještě dál na jih byly dva Magellanovy oblaky, spojené s Mléčnou dráhou pruhem mezihvězdných plynů. V podstatě to byly dvě malé galaxie. V nich už se ztratilo více solárních výzkumných kosmických lodí.

To byl jeden z důvodů, proč byl sektor Červánky zvolen za manévrovací prostor solární flotily. Druhým důvodem byla přítomnost Bluesanů, kteří tady už sto let vedli bratrovražedné války. Každý bojoval s každým. Stále častěji přitom docházelo k útokům na oblasti chráněné Solárním impériem.

5.

Útvar, který se vynořil z lineárního prostoru mezi dvěma slunci, by každému pozemskému staviteli kosmických lodí připadal jako zlý sen. Předně byl gigantický. Něco podobného ještě nikdy nebylo postaveno.

V jeho středu byla obrovská polokoule z modře se lesknoucího kovu. V ní pracovaly současně čtyři pozitronické počítače. Každý zpracovával svou vymezenou oblast.

Pod polokoulí bylo do hvězdice ukotveno dvanáct plošin. Všechny netrpělivě čekaly na výsledky práce počítačů.

Řídící orgán šesté plošiny se ohlásil impulzem ústřednímu koordinátorovi. Impulz byl přetlumočen.

„Sekce šest. Je všechno v pořádku?“

Chvilí trvalo, než koordinátor odpověděl.

„Ještě to není jisté. Jak jste na tom?“

„Přepětí. Čekali jsme padesát dva tisíce let. Nemůžeme se dočkat.“

„Všichni sledujeme jediný cíl. Mějte strpení. Je váš systém v pořádku?“

„Přepnul jsem na automatickou kontrolu. Něco mi chybí.“

„To nebude problém. Pošlu vám stabilizátory.“

Řídící orgán šesté sekce mlčel. Čtyři velké počítače se nedaly rušit. Deset minut po vynoření z lineárního prostoru bylo vyhodnocování přerušeno. Koordinátor dostal žádost o souhlas.

„Je nutné vyslat deset lodí na průzkum. Cílová oblast je už blízko. Je nutný průzkum...!“

Koordinátor vzrušeně zavolal šéfy jednotlivých sekcí.

„Hlavní automat žádá o vyslání průzkumu. Šestá plošina, chcete se toho ujmout?“

„Velmi rádi. Je jisté, že lidstvo ještě existuje? Nevíme přesně, o kolik staletí jsme se zpozdili. Možná dokonce o několik tisíciletí.“

„Uklidněte se. Výpočty byly provedeny tak přesně, jak to bylo možné.“

„Tak přesně, jak to mohli udělat zajatci minulosti. Víme jistě jen to, že my ještě existujeme.“

„A už to je zázrak.“

Koordinátor se odmlčel. Přenos impulzů byl dočasně vypnut. Přesto bylo ve všech sektorech slyšet pronikavé vytí a sténání.

Když doznělo, ozvala se šestá plošina:

„Slyšeli jste to? Zase křičeli. Co se to děje?“

„Nesmíte na to myslet!“ přihlásil se chvatně koordinátor. „Nikdy na to nesmíte myslet! Utrpení už je za námi. Myslete na krásné věci! Představujte si, jak nás všichni s jásotem vítají, jak o nás vědci pečují. Jsem si jistý, že nás lidstvo přijme s otevřenou náručí.“

„To je jasné,“ pronesla devátá plošina. „Promiňte, že vás přerušuji. To je ale opravdu krásná představa. Nemohl se Mistr zmýlit? Jak se jmenuje ten úsek Mléčné dráhy, kde zůstanou v každém případě skuteční lidé, i kdyby už Země nekroužila kolem Slunce a Impérium bylo v troskách?“

„Sektor Červánky. Mistr se to dozvěděl už před odchodem do nicoty. Ted' se k tomu bodu blížíme.“

„Použijete k průzkumu moje loď?“ ptala se šestá plošina.

„Ano. Prosím, čekejte.“

Koordinátor zavolal hlavní kontrolní automat. Ten vyslal řídícímu orgánu šesté sekce povolení ke startu.

Od obrovské plošiny se oddělilo deset kulovitých těles. Do poslední podrobnosti se podobala pozemským bitevním lodím. Tělesa mizela v lineárním prostoru.

Ozval se zase koordinátor.

„Ted' musíme počkat na výsledky průzkumu. Pak teprve přijde na řadu poslední etapa. Jaký je čas?“

„Jaký je čas!“ opakoval sbor šéfů sekcí. „Který je čas! My to nevíme. Jenom doufáme.“

Za pancéřovými stěnami nestvůrného kosmického útvaru bylo ticho. Útvar se volným pádem snášel k imaginárnímu cíli.

6.

Lod' FRANCIS DRAKE vklouzla do atmosféry planety velikosti Marsu, která měla název Rubin.

Byla to třetí planeta soustavy Roiovy hvězdy, která měla celkem osm planet. Žlutočervené slunce objevili Svobodní obchodníci teprve před dvěma roky.

Nikde jinde se Dantonovi tak nedařily obchody jako na téhle planetě. Zdejší domorodci se dosud nesetkali s inteligentními tvory. Byli podobní klokánům, vysocí skoro tři metry a žili na úrovni doby kamenné. Svobodné obchodníky uvítali jako bohy a tak se k nim také chovali.

Na ostatních planetách této soustavy inteligentní život neexistoval.

Už po několika dnech pobytu na Rubinu Roi zjistil, že nástroje, jichž domorodci používají, obsahují minerál, který je velmi ceněn při stavbě kosmických lodí. Bylo to howalgonium, vzácná křemíková struktura s pětirozměrnou konstantou, která se nedala synteticky napodobit.

Roiovi Dantonovi bylo jasné, že odkryl zlatý důl. Na Rubinu byly nepřeberné zásoby howalgonia. Každý domorodec věděl, kde se tyto kameny dají nalézt.

Díky tomuto nalezišti se Danton stal nejvýznamnějším dodavatelem howalgonia. Perry Rhodan ani ostatní čelní představitelé Impéria netušili, že minerály, za které drazé platí, pocházejí odtud. Každý let na planetu Rubin vynesl Svobodným obchodníkům miliardové zisky. Domorodcům za kameny platili hodnotným zbožím, které jim umožňovalo pokročit na vyšší úroveň. Roi Danton přece jen nebyl takový vydřiduch, aby jim platil skleněnými perlami a podobným brakem.

Na okrajích velké přistávací plochy se hemžili domorodci, kteří nadšeně zdraví snášející se loď. Když klesla níže, rozprchlí se před jejím žhavým ohněm. Shora to vypadalo, jako by prchala stáda velkých klokánů.

Roi sledoval jejich úprk na obrazovce. Usmíval se.

„Jen se podívejte, Himsi. Už se hodně naučili. Utečou, ale až se motory zastaví, bez bázně se vrátí. Nepřipadá vám to jako slušný úspěch?“

Epsalan se úkosem podíval na šéfa.

„To ano. Škoda, že nám to nikdo nebude věřit.“

Roi mávl rukou.

„To také přijde. Zavolejte urozeného pána Kargose. Chtěl bych vědět, jak se daří v tomhle podnebí pozemským koním, které jsme sem dovezli. Jestli je domorodci nesnědli, mohli by brzy tahat první pluhy.“

Kargos velel malému oddílu Svobodných obchodníků, které Roi usadil na Rubinu, aby domorodce obeznamovali s novými nástroji. Ještě než první důstojník mohl sáhnout po telefonu, ozval se Kargos sám. Ohlásil, že potřebuje naléhavě mluvit s velitelem.

Roi Danton se zamračil. Výrazy jako naléhavý neměl rád.

Aniž si to uvědomil, vrátil se do své role. Afektovaně odkašlal, osušil si rty a roztáhl přitom prsty. Moc ho nepotěšilo, když si uvědomil, že Rubin je jenom osm set světelných roků od sektoru Červánky.

Tomu ostatně vděčili za svou záchranu trosečníci z KOBE. Danton je zahlédl cestou na Rubin.

Kargos se ozval a jeho vousatá tvář se objevila na obrazovce. FRANCIS DRAKE se vznášel ještě pět tisíc metrů nad povrchem planety. Zdola vypadal jako míček.

„To jsem rád, že jste tady, pane,“ řekl Kargos. „Nemám dobré zprávy.“

„Mondieu, kdypak vy jste měl dobré zprávy!“ zanařikal Roi. „Tak oč jde, mon ami? Měl jste potíže s domorodci?“

„Kdepak. Ti mi vděčností olizují holínky.“

„Prosím?“

„Skutečně, králi! Dejte si na to pozor, až vystoupíte. Naše nové holínky jsou nejspíš konzervované solí. Klokani jdou po nich jako diví. Ale teď vážně, šéfe. Před dvěma dny objevila Rubin pozemská loď.“

„Bůh nám pomoz!“ zasténal Roi v opravdovém zděšení. „Je to jisté?“

„Naprostě. Byla to menší stometrová loď. Její jméno jsme nezjistili. Čtyři hodiny jsme ji měli na obrazovce. Kromě toho jsme zachytili mnoho jejích impulzů. Kromě jiného také zkoumali složení půdy. Určitě zjistili, že je tu velké množství howalgonia. Na jihu přistál oddíl a patrně sbíral vzorky minerálů. Schoval jsem se se svými lidmi do jeskyně a klokánům jsem namluvil, že přicházejí zlí duchové. Víc se nedalo dělat.“

Roi Danton zbledl. Jeho rty se stáhly do tenké čárky.

„Odletěla loď i s výsadem? Nezůstal tu nikdo?“

„Naštěstí ne. Domorodci by byli Pozemšťany určitě napadli, a s kovovými zbraněmi, které dostali od nás! Představte si, co by to znamenalo. Rhodan by nás postavil před válečný soud.“

„Jen z něj nedělejte takového kruťase,“ napomenul ho Roi nečekaně ostře. „Kolik howalgonia máme na skladě?“

„Asi pět tisíc tun. Klokani nám je navozili na vozících, které jsme jim dali. Už je mi jasné, proč jsme jim přivezli zrovna tenhle dar.“

„Styďte se, urozený Kargosi. Nikdy mě nenapadlo, že se jim budou vozíky hodit zrovna k tomuhle účelu!“ tvrdil Danton.

Pak přerušil rozhovor a urychlil přistávací manévry. Loď dosedla na přistávací plochu. Sotva motory zmlkly, domorodci se přiřítli dlouhými skoky. Všichni chtěli vidět rudého boha, jak Dantona nazývali podle jeho červeného kabátce.

Roi Danton ještě předtím, než opustil loď, shromáždil mužstvo ve velké hale. Teď odložil přetvářku, nebyl na to čas.

„Dobře poslouchejte, messieurs. Dvacátého čtvrtého odhalil Rubin pozemský křižník. Včera, dvacátého pátého, jsme zachránili muže z KOBE. Když se Atlan vrátil ke své flotile, čekal tam už na něj, kapitán křižníku, který nešťastnou náhodou našel Rubin. Perry Rhodan je na cestě do sektoru Červánky. Předpokládám, že tam Atlan na něj počká. Mohlo

se ale stát, že Perry Rhodan dorazil dřív, než předpokládám, a pak se může v čele flotily objevit nad Rubinem třeba už za deset minut.“

„Jste snad jasnovidec, pane?“ zeptal se Rasto Hims.

„Nejsem, ale používám svůj mozek. Parbleu, Rhodan je génius! Atlan si ještě teď láme hlavu, co jsme pohledávali v tomhle koutě Mléčné dráhy. Až se doví o Rubinu, rychle se s Rhodanem domluví, kam měl namířeno chudák Roi Danton. Messieurs, do práce, rychle, rychle! Naložte na palubu těch pět tisíc tun howalgonia, které tu na nás čekají. Pozemšťané jinak pochopí, že jim přímo pod nosem těžíme surovinu, za kterou oni platí miliardy. Tak do toho, tempo, tempo!“

Pak se Danton předvedl davům domorodců. Vznášel se na antigravitačním polštáři nad jejich hlavami, oděn v červeném kabátci si hrál na poloboha. Největší mela nastala, když začal ze sáčku sypat sůl. Vypukl boj o každé zrnko.

„Na tenhle trik jsem měl přijít dřív,“ uvažoval Roi o něco později. „Prostý lid je opravdu snadné uspokojit. Oro, měli bychom toho Perryho Rhodana někdy posypat solí a poslat mezi naše domorodce. Ten by se proběhl! Co asi teď ten prohnaný lišák dělá?“

7.

Prohnaný lišák zuřil.

Zuřil, protože nebyla dostatečně objasněna záhada kolem transformačních děl. Zuřil, protože asi osm set tisíc pozemských astronautů plakalo smíchy při Malautově filmu. Zuřil, protože se k němu urychleně nedostalo hlášení majora Akanova, kapitána křižníku, který přistál na planetě Rubin.

Mezitím už ale zamiřilo k Rubinu osmnáct pozemských lodí v čele s vlajkovou lodí CREST IV Devatenáctou lodí tohoto svazu byl Atlanův IMPERÁTOR III. Admirál seděl ve své kabině a poslouchal Rhodanovy výtky, které byly přenášeny do všech lodí. Občas uznale přikývl. Rhodan překonával sám sebe. Návštěva jeho dcery ho zdržela, takže dorazil k flotile o den později. Teď však skončil poklidný život na palubách lodí.

Jako vrchní velitel zůstal v úseku Červánky maršál Tifflor. Nevelký svaz lodí zmizel v lineárním prostoru. K nově objevenému slunci to měl osm set světelných roků.

Na nové obří lodi CREST IV sloužilo ještě několik lidí, kteří sem přešli ze staré CREST III. Byl to třeba zešedivělý vrchní inženýr Bert Hefrich nebo vedoucí lékař Ralf Artur. Ti zažili ještě porážku Mistrů ostrovů před třiceti lety, navštívili bájnou mlhovinu Andromeda a poznali Zemi v období Lemurů.

Kapitánem CRESTU IV byl Epsalan Merlin Akran. Lod' měla čtyři moderní Kalupovy pohonné jednotky a její dolet se zvýšil na více než milion světelných roků. Základem útočné výzbroje byla těžká transformační děla, jejichž náboje vyvíjely energii dvou tisíc gigatun. Zelený ochranný štít měl dvojnásobnou účinnost ve srovnání s dřívějšími štíty.

Rhodan stál za kapitánským křeslem a sledoval obrazovku, na níž už bylo vidět žlutočervené slunce. Měli se vynořit do normálního prostoru tak těsně u jeho třetí planety, aby ji mohli obletět.

Perry měl pořád ještě náladu, v níž bylo lépe se mu vyhnout. Neušlo mu, když se na vzdáleném konci můstku otevřel vchod a dovnitř vklouzly dvě postavy v důstojnických uniformách.

„Ale ovšem! Vy dva jste tu chyběli!“ zaburácel. „Copak pohledávají velitelé pomocných člunů na můstku? Nemáte být u svých Korvet? Pojd'te sem!“

Dva mladí majori se rozběhli. Jeden z nich byl obrovitý Afričan s černou pletí, druhý byl menší, podsaditý, s širokou tváří a rozpláclym nosem. Jeho předkové byli Eskymáci.

Udýchaně se zastavili před Rhodanem a zasalutovali.

Perry se podezřele vlídně usmíval.

„Vaše jména!“

„Major Čaj Kulu,“ řekl Afričan. „Velitel třetí flotily pomocných člunů.“

„Major Hole Hole, příjmení je to druhé. Velitel první...“

„Kašlu vám na vaše příjmení,“ hulákal Rhodan. „Co děláte na můstku při lineárním manévru? Chcete mačkat nosy na obrazovku, co? Aby vám neuteklo nic z toho, co je na té planetě k vidění. Zmizte, pánové! To je neuvěřitelné, jak nám ten podloudník kazí morálku! Už vás tu nechci vidět.“

Mladí důstojníci na nic nečekali. Venku na chodbě si Čaj Kulu oťel pot z čela a podíval se na svého kolegu.

„Ty máš ale nervy!“ poznamenal. „Starý už je i tak rozjetý. Ten tvůj hloupý vtip s příjmením mu dodal.“

„Copak za to můžu? Pořád abych to všem vysvětloval. Kromě toho si myslím, že si šéf na zlého muže jenom hraje. Přitom je na toho Dantona stejně zvědavý jako my.“

Svaz lodí se vynořil do normálního prostoru tři sta tisíc kilometrů od planety Rubin. Lodě brzdily na plný výkon a přešly na oběžnou dráhu kolem planety.

Ještě než je na lodi FRANCIS DRAKE vůbec stačili zaměřit, měli Roie Dantona v hrsti.

Nálada Velkého administrátora se rázem změnila.

„Tak, a máme chlapíka pod palcem,“ pochvaloval si s úsměvem. „No, pane Akrane, jak jsme to provedli? Ať si ten podloudník nenamlouvá, že nám bude věčně unikat.“

„Smíme ho vůbec zadržet, pane?“ ptal se v rozpacích plukovník.

„To si pište, že smíme!“ usmíval se spokojeně Rhodan. „Ten holomek kořistí na planetě, kterou před dvěma dny objevila pozemská loď. Tím porušuje solární předpisy o osídlování. To stačí na zadržení!“

„A co jestli ještě neví, že byla planeta objevena?“

Rhodan přecházel sem a tam a mnul si ruce.

„Dobrá, nebuďme malicherní. Nemusíme ho přímo z něčeho obvinít, ale prohledáme jeho loď. Můžete se spolehnout, že ji rozebereme do posledního šroubku. A jestli najdeme něco třeba jen vzdáleně podobného transformačnímu dělu, je vyřízený. Dáme tomu ptáčkovi za vyučenou! Majore Akanove!“

Prispěchal kapitán lodi, která Rubin objevila.

„Kolik moří jste zaznamenal při fotografickém průzkumu?“

„Sedm velkých jezer, pane.“

„Žijí tam nějakí obyvatelé?“

„Ne, pane. Domorodci se zřejmě bojí vody. Několik ostrovů tam je, ale nejsou obydlené.“

„Určitě?“

„Docela jistě, pane.“

Rhodan zavolal do dělostřelecké centrály. Ohlásil se její šéf.

„Majore, připravte několik lehkých transformačních děl a vystřelte sedm náloží o síle pěti megatun na sedm jezer na planetě. Střílejte postupně během obletu. Jde mi jen o demonstraci síly. Rozumíte?“

„Rozumím, pane. Mohu začít jezerem, u něhož přistála loď Svobodných obchodníků?“

„Výborný nápad, majore. Vypočítejte nálože tak, aby tlakové vlny nezpustošily břehy. Nechceme nikomu ublížit!“

Rhodan se vrátil k obrazovce.

„Pane,“ dovolil si namítnout kapitán lodi, „Danton zachránil život našim lidem!“

„Nezapomenu na to,“ prohlásil Rhodan se zvláštním úsměvem. „Uklidněte se. Budu na to myslet.“

Dantonovi se nepodařilo naložit všechno howalgonium. Odvolal své mužstvo a odehnal domorodce výstrahou, že z nebe přicházejí zlí duchové.

V okolí lodi teď nikdo nebyl. Na prostranství se kupily haldy zboží určeného pro domorodce, které posádka vyložila z lodi, aby uvolnila místo pro cenné minerály.

Roi stál s několika důstojníky před lodí, opíral se o hůlku a lorňonem prohlížel bezmračnou oblohu. Jeho rudý kabátec se vyjímal v pustině jako krvavá skvrna.

„Měli bychom odstartovat,“ naléhal Rasto Hims. „Máme na palubě víc než polovinu kamení. Je to víc, než jsme měli kdy naloženo.“

„Himsi, já nejsem sebevrah. Letí k nám osmnáct pozemských lodí!“

„Třeba prorazíme...“

„Leda jako obláček žhavých plynů.“

Sotva to dořekl, vzplanula na jižním obzoru atomová exploze. Záře byla tak silná, že Danton zavřel oči.

„Třikrát hurá, Rhodan je tady!“ vzdychl si. „Vypadá to, že je nahněvaný a nerozumí žertu. Pojďme si dát malou svačinku, než naši loď zaplaví nevábně vonící výsadkáři. Pak na nás nic nezbude. Tihle vyhladovělí supi z flotily dostávají celé měsíce jenom syntetickou stravu. Pojďme, messieurs. Berte to s rozvahou.“

Danton se vrátil na můstek právě včas, aby vyslechl Rhodanovo ultimatum.

„... ihned opustíte loď a vyčkáte v bezpečné vzdálenosti. Při pokusu o útěk budu nucen dát povel k palbě. Jste na území Solárního impéria a podléháte tedy jeho zákonům. Zbraně nechte v lodi. Vylod'uji tři tisíce výsadkářů. Rozuměli jste, FRANCISI DRAKEU?“

Roi upíral oči na obrazovku, na níž byl legendární Pozemšťan.

„Ještě je docela mladý, že?“ zaševelil.

Na Rhodanovi poznal, že jeho poznámku slyšel. Netušil ale, že ji slyšeli po celém CRESTU IV a že se přenesla i do ostatních lodí svazu. Mužstvo se prohýbalo smíchy a čekalo na další představení.

Roi se předklonil a zvedl lorňon před oči.

„Bonjour, grandseigneur. Těší mě, že vás poznávám. Ale co to? Vidím vrásku na vašem čele! Ta vám nesluší!“

Bavil se i Atlan, který rozhovor sledoval opodál na svém IMPERÁTOROVI III. Rhodan hledal slova.

„Brzy se přestanete bavit. Vy jste tak zvaný Roi Danton?“

„Jistě, jistě, grandseigneur. K vašim službám.“

„Slyšel jste ultimatum,“ řekl Rhodan ostře. „Nejpozději za hodinu bude celá vaše posádka i s papouškem v čele daleko od lodi, jinak budeme střílet. Je to jasné?“

Roi zatápal po lahvičce s voňavkou. Když si přičichl, zeptal se:

„Jsem pohoršen, pane. Tím papouškem jste snad myslel mne?“

Rhodan se zasmál.

„Copak máte na palubě ještě nějakého jiného?“

Roi se rozhodl na chvíli ztratit vědomí. Potřeboval čas na rozmyšlenou.

Oro Masut ho pohotově podepřel a přitom rozstříkával kolem voňavku.
 „Můj pán je momentálně indisponovaný,“ prohlásil důstojně. „Počkejte, jak se sluší na prostého člověka.“
 „Dám tě opékat zaživa, Ertrusane.“
 „Na té pečení byste si všichni vylámali zuby,“ odsekl obr. „Pozor, král se probouzí! Stůjte rovně!“
 Pozemské lodě byly v těchto minutách zcela neschopné boje. Hole Hole a Čaj Kulu už zase opustili svá stanoviště a sledovali přenos ve velkém hangáru.
 Roi se napřímil, zavzdychal a přejel si rukou po čele. Oro mu narovnal paruku a postříkal ho voňavkou.
 „Tak co?“ zeptal se Rhodan.
 Roi dotápal k velitelskému křeslu a s Masutovou pomocí se do něj usadil.
 „My, panovník Svobodných obchodníků z Boží milosti, jsme rozhodli takto: Předně jsme ochotni...“
 „Vy, a kdo ještě? Copak nejste velitel?“
 „A vy jste barbar,“ ucedil Roi s hlubokým opovržením. „Copak nevíte, jak se má vyjadřovat královský majestát?“
 „A tak! Promiňte, Veličenstvo! Já jsem jen obyčejný Velký administrátor.“
 „Ten chlapík je uštěpačný!“ poznamenal udiveně Roi, a pokračoval:
 „Předně jsme ochotni opustit loď, jak žádáte, ale ozbrojení. Naše výzbroj bude sestávat výlučně z paprskometů způsobujících šoky. Jsme připraveni svést boj s vašimi zapáchajícími lidožrouty až do naprostého bezvědomí.“
 „Napínáte mou trpělivost!“
 „Za druhé: jestli vaši neotesaní žoldáci vniknou do naší lodi, uvedeme v činnost rádiem řízené atomové nálože.“
 „Copak jste se zbláznil?“
 „Za třetí: vyzývám jediného opravdového šlechtice mezi vámi, jeho Veličenstvo Atlana, imperátora arkonské říše na odpočinku, aby se mnou svedl souboj na kordy, v němž se rozhodne, jestli mám se svými muži odletět v pomocných člunech a přenechat vám loď FRANCIS DRAKE. V takovém případě nebudou nálože aktivovány. To by bylo vše, grandseigneur.“
 Rhodan zalapal po dechu. Než mohl odpovědět, zapojil se do rozhovoru Atlan. V očích mu jiskřilo.
 „Přijímám výzvu, pane Dantone. Jestli prohrájete, bude to váš konec. Dobře si rozmyslete, do čeho se pouštíte.“
 „Vyloďte výsadbáře,“ zvolal Rhodan popuzeně. „Pánové, z tohohle mě vynechte. Končím!“
 Vypnul přenos.
 Dantonova obrazovka pobledla. Vstal a zamyšleně si přejel rukou po čele. Jeho lidé se na něj dívali tázavě.
 „Messieurs, doufám, že mi věřili to o té náloži, která bohužel neexistuje. V každém případě z lodi odcházíme. Aspoň tehle ústupek musíme udělat. Atlan je starý bojovník. Prosadí si souboj i proti Rhodanovi. A já ho porazím.“
 „No no!“ zapochyboval Rasto Hims.
 Roi se po něm zamyšleně ohlédl.
 „I kdybych prohrál, vy na tom nebudete o nic hůř. Máme určité šance. Účelem mého tělesného cvičení bude to, abychom vyvázli z Rubinu dřív, než Rhodan najde naše transformační děla. Tentokrát maskování neobstojí. Jsme dost finančně silní a tak nebude problém opatřit si novou loď. Tak jdeme. Bereme s sebou jen paprskomety. Každého, kdo by to porušil, vlastnoručně odstřelím. Tenhle případ musíme vyřešit elegantně. Pojd'te. Čas běží.“

8.

Hlavní kontrolní automat se ozval impulzem, který mohl zachytit jen koordinátor.
 „Deset lodí vysláno na průzkum. Objevily se potíže.“
 „Údaje!“ žádal vzrušeně koordinátor.
 „Jak to vypadá?“ ozval se velící orgán deváté sekce. „Co zjistili průzkumníci?“
 „Lodě se ještě nevrátily,“ odpovídal koordinátor. „Zachovejte klid. Hlavní kontrola vyhodnocuje data.“
 „Je to moc zlé?“ ozval se váhavě šéf páté sekce. „Budeme moci přispět lidstvu, které je zřejmě utlačováno? Můžeme vyslat těžké bojové lodě. To by mělo stačit na zapuzení každého nepřítele lidstva. Já sám mám osm set čtyřicet mocných lodí.“
 „Prosím, počkejte na další hlášení. Ještě není nic ztraceno. Průzkumníci zatím shledali jen to, že v jedné sluneční soustavě s osmi planetami došlo k silným výbojům energie atomového původu. Střílí se na třetí planetu této soustavy. Není to daleko od nás.“
 „Na koho se střílí?“ volala ustrašeně šestá sekce. „Na lidi?“
 „To ještě nevím.“
 „Zasáhnu,“ dal na vědomí šéf šesté sekce v jasné panice. „Dejte mi souřadnice pro moje bojové lodě.“
 „Budete čekat!“ rozhodl koordinátor s nezvyklou tvrdostí. „Jestli zasáhneme, uděláme to organizovaně a naplno. Nejdřív musíme zjistit, kdo koho napadl. Pokud jsou ohroženi lidé, nebudu váhat a dám vám rozkaz k útoku. Zničíme každého nepřítele.“
 Průzkumníci se vrátili. Deset obrovských bitevních lodí, které se vyrovnaly nejtěžším pozemským, vklouzlo do hangárů šesté sekce.

Gigantické těleso ještě dvacet minut dodržovalo kurz. Pak vyšlehy z ústřední polokoule silné proudy. Gigant zakolísal a těžkopádně přešel na nový kurz. O hodinu později se vnořil do lineárního prostoru.

Koordinátor podle programu, který byl do něj vložen, mířil k oblasti Červánky v naději, že tam najde lidi. Nebyla to náhoda, ale výsledek zralé úvahy. Někdo o tomto seřadišti kosmických lodí věděl a pojal je jako strategický faktor do svých plánů.

Úvaha to byla poměrně prostá. Jestli Země ještě existuje, budou určitě v oblasti Červánky lidé. Jestli je Země zničena a Impérium zaniklo, budou Červánky jednou z mála oblastí, kde se shromáždí zbytky flotily.

Nikdo v Impériu netušil, že je na cestě tento dar lidstvu. Nikdo netušil, že postačí poměrně neškodná, vlastně zcela bezvýznamná náhoda, aby přivedla velitele tohoto daru obrovských rozměrů ke zcela nesprávným závěrům.

Nikdo nepomyslel na to, že by se lidstvo mohlo stát obětí omylu. Toto se událo 26. srpna roku 2435.

9.

Devět set Svobodných obchodníků střílelo rychle a přesně. Uchýlili se na severní okraj plošiny. Tam se zvedaly nevysoké pahorky, které jim poskytlý záštitu.

Také Rhodan dal pokyn používat výlučně omračující zbraně. Roi ho k tomu morálně donutil.

V řadách tří tisíc výsadkářů vznikly už na začátku značné ztráty. Rhodan tomu přihlížel z shiftu a jenom kroutil hlavou. Nasazovat bojové roboty ale nechtěl.

Za ním přistála Korveta USO. Z ní vystoupil Atlan a zamával Perrymu na pozdrav. Ten jenom zavrčel.

Atlan se smál.

„Tak co, Pozemšťane? Stačí dát pokyn a zbavíš se Svobodných obchodníků jednou provždy.“

„Nemluv nesmysly. Nejsem žádný netvor. Kromě toho se ten holomek odvolává na moji čest. Je to velkolepý psycholog, který přesně ví, jak najít protivníkovu slabá místa. Podívej, dalších deset omráčených! Když to tak půjde dál, může ten chlap nakonec v klidu odletět.“

Atlan se opíral o přistávací rampu lodi FRANCIS DRAKE.

„Prohlédl sis už tamhle ty hromady zboží? Příteli, v Dantonovi jsem se nezklamal! To nejsou žádné skleněné korálky a podobné pestré cetky. Viděl jsem tam kompletní vybavení pro zpracování kovů.“

„Já to viděl taky.“

„Aha! Říká ti to něco?“

Perry došel až těsně k Atlanovi.

„Nebýt toho, byl bych dal svým mužům pokyn, aby se chránili energetickými štíty!“

Atlan se znovu rozesmál.

„Je to zvláštní, co? Najednou člověk nemůže vydat nějaký rozkaz, aby neztratil úctu sám k sobě.“

„Buď raději zticha!“

„Ani mě nenapadne. Podívej, už zase pár narkotizovaných hrdinů z CRESTU IV. Ti Svobodní obchodníci mají znamenitou mušku. Jestli nenasadíš účinnější zbraň, bude boj bezvýsledný. Jsou příliš dobře krytí.“

„Nech si ty řeči. Já to dobře vím.“

„Posádky se válejí smíchy. Měl bys to slyšet. Velký Rhodan má problém, ale je příliš slušný, než aby ho vyřešil. Obdivuji tě.“

Rhodan ustoupil, dal ruce v bok a přimhouřenýma očima pozoroval admirála. Pak se taky začal smát.

„Ty se pustíš do toho souboje?“

„A proč ne?“

Rhodan se zhluboka nadechl, vrátil se do shiftu a vydal rozkaz do sluchátek, která měli všichni jeho lidé v helmách. Výsadkáři přestali střílet a stahovali se k lodi FRANCIS DRAKE.

Také Roi dal ihned zastavit palbu.

Arkonidan vyšel doprostřed planiny. Ve skalách zahlédl červenou skvrnu. Zamával a zakřičel:

„Příměří, monsieur. Ještě máte chuť na souboj?“

„Ale jistě. Těší mne, Veličenstvo, že mezi těmi divochy je aspoň jeden šlechtic.“

„Tak vyjděte se svými muži na pláň. Nikdo nebude střílet. Ať rozhodne náš souboj. Máte pro mě kord?“

Devět set Svobodných obchodníků vyšlo z úkrytů. Neměli skoro žádné omráčené. Král šel- tanečním krokem před svými poddanými, mával třírohým kloboukem a ukláněl se do všech stran.

Rhodan se svými důstojníky jim šel naproti. Major Kandrete to nevydržel. Rozběhl se proti Dantonovi, hrozil pěstí a vykřikoval hrubé nadávky. Z Dantonova lorňonu vyšlehl zelený paprsek a Kandrete se skácel v bezvědomí.

„Ten hlupák prostě neměl žádné způsoby,“ stěžoval si Roi. „Promiňte laskavě, pane. Nebyl to tenhle Kandrete? No, ani se nedivím! Osoba, která by se chtěla vozit v nosítkách se šlechtici! Od té se nedá nic jiného čekat.“

Dva pochechtávající se Pozemšťané z CRESTU IV odtáhli velitele dělostřelců za nohy stranou.

„Nemohli byste ho slušně odnést?“ zavolal na ně Rhodan.

Roi se zastavil před Rhodanem a prohlížel si ho svým nebezpečným lorňonem. Překvapeně prohlásil:

„Parbleu! ten člověk je stejně velký jako já! A já měřím metr osmdesát devět centimetrů.“

„Dejte si pozor na brejle, ať vás o ně Atlan nepřipraví,“ zavrčel posměvačně Rhodan. „Jak jste do nich vlastně schoval ten paprskomet?“

Roi na otázku neodpověděl. Oro Masut přinesl dva dlouhé kordy s překrásně zdobenými košíčky.

„Dovolil jsem si předvídat obstarat dva svědky století, které patřilo opravdovým mužům,“ pochlubil se Danton.

Rychle zorganizovaná pořádková služba rozdělila skoro čtyři tisíce mužů přítomných na rovině do řad. Uprostřed vymezil Hims arénu a bručivě upozornil Atlana, že během souboje nesmí tento prostor opustit.

Atlan si klidně vybral jeden kord a zkoušel jeho pružnost. Roi oprášil neviditelná smítka ze svých sametových kalhot a oslovil soupeře:

„Skvělá práce, že, Veličenstvo? Tyto čepele byly vyrobeny v Toledu. Jistě vám neušlo, že jsou to pravé španělské kordy ze 16. století, oboustranně broušené a pozoruhodně těžké. Jako šlechtic jsem povinen vás upozornit, že tyto čepele mohou být použity i k seknutí jako šavle.“

„Vy byste měl také něco vědět, mladíku. Mám vysokou školu italského šermíře Floria de Liberi a ovládám i nekonvenční styl římských gladiátorů. Jaká jsou pravidla?“

Roi si překvapeně odkašlal a uvažoval.

„Navrhuji hodnotit tři zásahy kamkoliv do těla jako vítězství.“

„Souhlasím.“

Atlan a Roi Danton stanuli proti sobě. Ostré čepele se zaleskly ve slunci. Soupeři se švihem kordů pozdravili.

Nejdřív oba vyčkávali, až zaútočí druhý. První udělal bleskový výpad Atlan, ale Roi se kryl kvintou.

„To nebylo špatné, Veličenstvo! Opravdu, velmi dobré.“

Roi zaútočil na Atlanovo nadloktí, ale Atlan zakroužil čepelí a málem Dantonovi vytrhl kord z ruky. Ihned přešel do batuty a Roi měl co dělat, aby jeho bod odvrátil sextou doleva. Hrot Atlanova kordu roztrhl Svobodnému obchodníkovi červený kabátec na pravém rameni. Roi ale reagoval rychlým protivýpadem a škrábl Arkonidana na spánku.

Výpady a kryty se střídaly tak rychle, že divákům splývaly dohromady.

Roi krvácel z pravého ramene. Už věděl, že narazil na opravdového mistra. Byl donucen bojovat o život.

Další zásah mu rozřízl pravé lýtko. Sněhobílá hedvábná punčocha se zbarvila krví. Jenom rychlé práci svých nohou měl Roi co děkovat, že zatím nebyl vážněji zraněn nebo aspoň odzbrojen.

Ustupoval a snažil se získat trochu místa k odpočinku, ale přitom neztrácel úsměv.

„Výtečně, Veličenstvo. Jsem šťastný, že jsem našel důstojného soka. Ale ta vaše prima je trochu průhledná.“

Rhodan se podíval na hodinky. Byl rozhodnutý, že nejspíše za minutu souboj ukončí.

10.

Nikdo na Rubinu netušil, že do Roiovy soustavy vletěl nestvůrný kosmický útvar. Jindy obezřetní radisté devatenácti pozemských lodí tentokrát projevíli mimořádnou nedbalost.

Když se obrovské vesmírné těleso objevilo vně oběžné dráhy osmé planety a vyslalo opět lodě na průzkum, nad jezery třetí planety se už dávno rozplynuly hřibovité mraky po explozích slabých jaderných náloží. Na rovině pod kopci však zuřil boj, jehož neškodnost se nedala tak snadno rozpoznat.

Při pohledu z kosmu se zdálo, že se tu vyvražďují dvě skupiny lidských bytostí až do poslední kapky krve. Neustávající výboje energie z omračujících paprskometů téměř čtyř tisíc bojovníků průzkumné lodě dobře zaregistrovaly. Jejich hlášení vyvolalo ve všech sekcích neklid, jehož se koordinátor obával.

Na třetí planetě této soustavy, která je tak blízko oblasti Červánky, bojují lidé proti lidem!

„Zasáhnu,“ křičel kontrolní orgán šesté sekce. „Vládne chaos. Z lidstva zbyly jen skupinky, které se potírají navzájem. Musíme se postarat o zachování velké zbraně. Zaútočím.“

Do toho se ozývalo strašlivé vytí ze sekcí tři a čtyři, které se vymkly kontrole.

Když se průzkumné lodě vrátily a počítače vyhodnotily jejich zprávy, rozhodl se i koordinátor.

Lidstvo bylo zřejmě ztraceno. Podle pokynů Mistra měl v takovém případě zlikvidovat zbylé bandy a zabezpečit aspoň jednu sluneční soustavu s aspoň jednou planetou, která má v ovzduší kyslík, aby na ní mohly přistát případné zbytky regulérních flotil.

Prastaré pokyny, vyhodnocení počítačů a panika vzniklá mezi kontrolními orgány sekcí, to všechno způsobilo pohromu. Koordinátor uvolnil šestou sekci. Obrovská plošina se odpoutala od nosného útvaru a dala se do pohybu vlastním pohonem. Její velitel teď jednal nezávisle. Aktivoval pilotující roboty osmi set čtyřiceti velkých kosmických lodí, k nerozeznání podobných těm největším pozemským. Obři se nakrátko vnořili do lineárního prostoru a o minutu později se objevili nad Rubinem.

Opětovné vyhodnocení situace ukázalo, že si dole dva Pozemšťané zasazují rány primitivními sečnými zbraněmi.

Z lineárního prostoru se náhle vynořil solární bitevní křižník BLACK HILLS. Velel mu plukovník Don Redhorse. Byla to dvacátá pozemská loď, která se objevila v Roiově soustavě. Patřila k nejmodernějším ve flotile.

Na rozdíl od posádek devatenácti kosmických lodí, které už nad Rubinem kroužily, mužstvo BLACK HILLS nemělo příležitost sledovat události na Rubinu a zanedbávat všeobecně platné bezpečnostní předpisy.

Radary nalétávajícího křižníku ihned zaznamenaly podivnou obrovskou plošinu. Hned nato zaregistrovaly, že plošinu opustilo asi devět set gigantických kosmických lodí a že jednoznačně míří ke třetí planetě.

Don Redhorse nevěřil svým očím. Copak na ostatních pozemských lodích všichni spí? Ihned dal vyslat poplachový signál.

Radisté na IMPERÁTOROVI III první uslyšeli ze své centrály povyk. Vrátili se ke svým přístrojům, a na obrazovce uviděli nanejevš rozzuřeného pozemského plukovníka.

„Poplach,“ křičel Redhorse celý bez sebe. „Copak jste se všichni zbláznili? Letí k vám asi devět set velkých bitevních lodí. Za nimi nestvůrně velká plošina, která vypadá jako létající kosmodrom, jaké jsme poznali ve druhé galaxii. Vyhlaste poplach! Kde je šéf? Kde je Atlan? K čertu, tak sebou konečně hněte. Zmizte do bezpečí. Co je to s vámi?“

Ted' už zavyly poplachové sirény i na CRESTU IV Pozemšťané pospíchali na svá stanoviště.

Na Rubinu se ozval Rhodanův přístroj. Zasvítla na něm fialová.

Než se Rhodan stačil seznámit se situací, došlo k události, která velitele šesté sekce už dočista připravila o rozum. Na BLACK HILLSU promluvila děla. Před přilétajícím velkým svazem explodovaly tři transformační bomby jako žhavá slunce.

Don Redhorse podle kosmických zvyklostí vypálil varovné výstřely. Znamenaly, že se neznámá loď má představit.

Šéf šesté sekce i automatické zaměřovače jeho osmi set čtyřiceti velkých bojových lodí výzvu špatně pochopili. Koordinátor dostal jejich hlášení. Od této chvíle nebylo pochyby, že revoltující bandité napadli loď šesté sekce.

Koordinátor vyzval další sekci k útoku. Devátá plošina ihned přešla do lineárního prostoru a vynořila se těsně před Rubinem.

O těchto procesech se Pozemšťané nic nedozvěděli. Trvalo pět minut, než se orientovali a vyzvali útočící loď, aby navázaly kontakt. Neznámé lodě neodpovídaly.

Na Rubinu byl souboj přerušen. Atlan a Roi skočili do Rhodanova shiftu, v němž přístroje hlásily neuvěřitelné zprávy.

„Okamžitě odstartujte,“ křičel Rhodan do mikrofону, „a zmizte odtud. Plukovníku Akrane, převezměte velení i na CRESTU IV. Také ostatní lodě vám podléhají. Zastavte se až v bezpečné vzdálenosti a zjistěte, oč vlastně jde. Redhors, máte ty neznámé lodě ještě na lokátoru?“

„Ano, pane. Jsou to nesporně pozemské bitevní lodě nejvyšší třídy. Je jich skoro devět set.“

„Vy jste se zbláznil!“ vykřikl Rhodan. „Tolik velkých lodí nemáme v celé flotile.“

„Moje přístroje se nemýlí. Jsou to kulovité lodě o průměru dva a půl tisíce metrů. Ted' aktivovaly také zelené ochranné štíty! Už je i vidíme. Odpovídají do nejmenší podrobnosti.“

„Done, nesnažte se mě připravit o rozum!“ zbledl Rhodan. „To prostě není možné!“

„Střílejí na nás,“ vykřikl Čejen. „Pane, střílejí na nás z těžkých děl. Pane...!“

Rhodan se cítil zcela bezmocný.

„To... to není možné!“ koktal. „Tolik velkých lodí jsme nikdy nepostavili!“

Oslupující blesk zažehl soumravnou oblohu. Slunce, kolem něhož obíhal Rubin, vedle něj pobledlo. Rádiové spojení s Redhorse a ostatními loděmi bylo přerušeno.

Venku v kosmu se rozsvěcovala umělá slunce. Muži na Rubinu je pozorovali přimhouřenýma očima. Tu a tam vyšlehly ohnivé jazyky jako erupce nějaké hvězdy.

„Bože, kdo nás to napadl?“ sténal Rhodan a svíral Dantonovo rameno. „Naše lodě vybuchují! Ty plameny, to reaguje munice! Já... já tomu nerozumím!“

Atlan a Danton se na sebe podívali. Pak řekl Arkonidan nahlas a zřetelně:

„Monsieur Dantone, vám patří FRANCIS DRAKE, jediná loď, která tu je. Co navrhuje? Můžete riskovat start?“

Danton mžouravě vzhledl k obloze. Skoro čtyři tisíce mužů tři tisíce výsadkářů a devět set Svobodných obchodníků, se tísnilo kolem. Roi se rozhodl rychle.

„Himsi, dejte otevřít všechny vstupy. Jdeme na palubu. Jestli nás napadnou, v lodi budeme nejbezpečnější. Nechte naběhnout motory, zapněte ochranné štíty. Pospěšte si, ale dodržujte pořádek. Pozemšťané nastoupí nakládacími rampami.“

Posádka už byla na svých místech. Venku se rozsvěcovala nová slunce. Muži mohli jen hádat, co se tam nahoře děje. Při prvním útoku neznámých lodí explodovaly čtyři pozemské křižníky.

Druhá salva zničila dva další. Třetí salva zahálila novou bitevní loď RASMUS do žhavého oblaku přesně mířených transformačních střel, které zlikvidovaly ochranný energetický štít. Metr silný krunýř lodi z terkonitové oceli se rozpálil a popraskal vnitřním přetlakem. Zkáza následovala okamžitě. RASMUS se změnil v obrovskou bombu.

Nesmírné rozpínání plynů zasáhlo nejvyšší vrstvy atmosféry Rubinu a rozžhavilo je. Tlakové vlny prorazily až k povrchu planety a vyvolaly orkány v dolních, hustších vrstvách atmosféry.

Oblohu pokrýl fialový oheň.

Roi Danton se vrhl k zemi a strhl Rhodana s sebou. Přitiskl mu obličej k zemi a nohama se zapřel o vyvstávající skálu.

Když dorazila tlaková vlna k lodi FRANCIS DRAKE, měla sílu tajfunu. Vojáky pokácela na zem a zahalila je oblaky prachu a písku. Ty, kteří byli předtím omráčeni a dosud se neprobrali, odvál poryv větru k velké haldě štěrku a zasypal je kamením.

Na Rubinu byli první mrtví a těžce zranění, aniž tu padl jediný výstřel.

Roi se držel ze všech sil. Rhodan procítl z bezradnosti, která na něj dolehla. Nahmatal výstupek a chytil se ho. Dantonovi se ulehčilo.

Když orkán přešel, oba dosavadní protivníci se zároveň vztyčili. Převážná část vojáků a Svobodných obchodníků zmizela. Trvalo nějakou dobu, než se první z nich začali objevovat z mračen prachu a vrávorali do otevřených vstupů lodi.

Nahoře v kosmu dokončovaly útočící lodě šesté. sekce dílo zkázy. Ze svazu Pozemšťanů zbylo jen devět lodí, mezi nimi CREST IV a IMPERÁTOR III.

Don Redhorse se svým křižníkem zatím odolával náporu neznámých lodí. Byl to on, kdo první zpozoroval, že se objevila další plošina. Viděl také, jak se v její deset kilometrů dlouhé stěně otevírají nesčetná vrata hangárů, z nichž vylétá jedna obrovská kosmická loď za druhou.

Dalších osm set čtyřicet kulovitých obrů zaútočilo.

Don Redhorse přestal přemýšlet o původu útočníků. Referoval střízlivě a věcně.

„Kapitán křižníku BLACK HILLS, plukovník Don Redhorse, volá šéfa, Atlana a všechny kapitány, kteří ještě žijí. Právě se objevila z lineárního prostoru další nosná plošina. Stejně jako ta první vylodila asi devět set lodí. Stejně jako ty první se navlas podobají pozemským, i když je patrné, že nebyly vyrobeny na Zemi. Nemá smysl snažit se s touto flotilou bojovat. Kde je šéf?“

Plukovník Merlin Akran se hned ohlásil.

„CREST IV volá BLACK HILLS. Perry Rhodan je s Atlanem a s výsadkáři na Rubinu. Kotví tam nákladní loď Roie Dantona FRANCIS DRAKE. Až do chvíle, kdy se objevily cizí lodě, byla v pořádku. Předpokládáme, že se naši na ni schovali a pokusí se s ní odlétnout.“

Tady se Don Redhorse dopustil chyby ve svých úvahách. Vybral si z toho sdělení pojem nákladní loď. Nevěděl, že FRANCIS DRAKE je lépe vyzbrojen než leckterá pozemská těžká bitevní loď. Odvodil si, že jeho šéf a s ním vrchní velitel USO Atlan jsou spolu v tenké skořápce obchodní lodi, která se při prvním zásahu rozprskne jako mýdlová bublina.

Naneštěstí na Rubinu právě v této chvíli zuřil orkán a rozhovor Dona Redhorse s Akranem tam nezachytili. Neslyšeli ani jeho pokračování.

„Redhorse pro kapitána vlajkové lodi. Moje BLACK HILLS je plně schopná boje. Prorazím palebnou přehradu a přistanu na Rubinu. Kde najdu tu nákladní loď? Dejte mi přesná data.“

Dostal je.

„Mnoho štěstí,“ popřál mu Merlin Akran. „Musíte to dokázat. Ten Roi Danton je dobrý, ale sotva by se mu podařilo prorazit s jeho lodí do volného prostoru. Naložte také jeho a jeho muže. Zachránil trosečníky z KOBE.“

„Slyšel jsem o tom. Zatím nashledanou.“

BLACK HILLS vyrazila.

11.

Vně oběžné dráhy osmé planety přebíral koordinátor poslední výsledky z počítače.

Protože byla mylná vložená data, bylo chybné vše. Koordinátor dostal radu, že má nad objevenou planetou rozmístit nosné plošiny a celou soustavu uzavřít podle nouzového plánu.

Podle přání Mistra v případě, že je lidstvo rozptýleno, má být dar předán jeho oprávněným zástupcům nebo regulární pozemské flotile.

Dále radil počítač vyčkat, až dálkový průzkum zjistí, jestli Země ještě existuje.

Od útočících lodí šesté sekce docházely příznivé zprávy. Lodě banditů byly zničeny nebo zahnány na útek.

Koordinátor se rozhodl letět dál a ponechat tu jako dostatečnou uzávěru dvě plošiny.

Zářivá umělá slunce pohasla. Byla opět noc.

V lodi FRANCIS DRAKE běžely motory. Roi Danton, Rhodan, Atlan a ostatní důstojníci shromažďovali mužstvo, ošetřovali raněné a pohřbívali mrtvé. Záchrané čtyři jezdily po kraji v Rhodanově shiftu a hledaly pohřešované.

Roi stál na můstku a pozoroval obrazovky, když se tam objevil Atlan. Šrám na spánku se mu už uzavřel.

Roi admirála pozdravil a zahleděl se mu do očí.

„Představoval jsem si závěr našeho souboje jinak. Máte představu, odkud přiletěly ty lodě? Kdo je postavil? Kdo jim velí? Proč nás napadají? Když si představím, že tam nahoře krouží asi osmnáct set takových obrů jako je CREST IV je mi z toho zle.“

„No vida, vy umíte mluvit i rozumně.“

Roi se hned vrátil ke svému blazeovanému vystupování.

„Pardon, Veličenstvo, zapomínám se. Kde je váš přítel?“

„Ještě venku. Končíme s pátráním. Zbylé tři chybějící muže už sotva najdeme.“

Radista na ně zavolal ze sousední místnosti:

„Mám tu nějaký zmatek. Zachytili jsme útržky rozhovoru mezi CRESTEM IV a nějakým plukovníkem Redhorse.“

„Don Redhorse,“ přikývl Atlan. „Oč jde?“

„Pochopil jsem to tak, že chce přistát na Rubinu. Zřejmě už prorazil linii cizích lodí. Chce odtud odvézt Pozemšťany.“

Atlan zbledl. Rhodan právě vcházel na můstek a zaslechl poslední slova. Hned skočil k vysílače a volal Redhorse.

„Done, tady je Rhodan. Nechte toho nesmyslu. Neprojdete. Done Redhorsí slyšíte mě? Haló, BLACK HILLS, odpovzte! Done...“

Odpovědí byl oslepující záblesk na obrazovkách. Rhodan odložil mikrofon.

BLACK HILLS se neohlásila a už se nikdy neohlásí.

Redhorsovi se podařilo proklídkovat řadami cizích lodí. Dostal se až do hustých vrstev atmosféry a tady musel začít brzdit. Brzdící manévr prováděl automatický pilot a přitom asi na půl minuty přešel na přímý kurz. Těch třicet vteřin stačilo řídicím automatům cizích lodí k přesnému zamíření. Těsně před BLACK HILLS rozkvetla modrobílá atomová slunce. V příštím okamžiku do nich loď neodvratně vletěla. Její zelený ochranný štít se roztříštil, vnější pancéřování se rozžhavilo. Přesto měl Don Redhorse štěstí v neštěstí. Proklouzl s křižníkem mezi dvěma energetickými shluky, ještě než se spojily.

BLACK HILLS, před vteřinou plně bojeschopná loď, se řítila k povrchu planety jako rozpálený vrak. A tu se stal další zázrak! Některé motory ještě pracovaly. Antigravitační zařízení fungovalo.

Pád pět set metrů širokého ocelového tělesa se zpomalil, ale ne dostatečně. Země se přibližovala příliš rychle. Don Redhorse se rozloučil se životem.

Na lodi FRANCIS DRAKE pád pozorovali. Svítící míč se řítil nocí a zmizel za obzorem.

Teprve za několik minut zahvízdala kolem nich už značně oslabená tlaková vlna. To bylo vše, co zjistili.

Roi Danton ale v těchto vteřinách pochopil ještě něco! Instinkt věčně pronásledovaného psance mu napověděl, že přišla jeho chvíle. Radary ukazovaly, že asi stovka lodí se stahuje k místu, kudy prorazil Redhorse. Tím byla oslabena linie na jiném místě.

Rhodana a Atlana překvapilo, když motory naplno zavyly. Roi a Rasto Hims řídili svou loď ručně. Zvedla se od země a za čtyři vteřiny už dosáhla horní vrstvy atmosféry.

Pozemšťané namačkaní ve skladištích bez dechu naslouchali hřmění motorů. FRANCIS DRAKE zrychloval tempem moderního bitevního křižníku. Planeta se rychle vzdalovala.

Atlan se rychle posadil do neblížšího křesla a připoutal se bezpečnostními pásy. Tušil, co posádku ještě čeká.

Rhodan následoval jeho příkladu. Vykřikl napůl zlostně, napůl udiveně:

„Ten pacholek má ve své nákladní lodi stejně silné motory jako jsou v CRESTU IV! To je neslýchané!“

„Na tvém místě bych byl rád, že nás ty motory vytáhnou z Rubinu se zdravou kůží,“ usadil ho Atlan.

Z amplionů zněly povely. Rhodan pozoroval, jak Svobodní obchodníci reagují. Byl znovu překvapen.

Ti zanedbaně vyhlízející muži tvořili elitní posádku. Vykonávali příkazy rychle a přesně a samostatně si uměli poradit s drobnými problémy.

Neskutečné vytí těsně pod můstkem přinutilo Rhodana, aby si přitiskl ruce na uši. Dole nabíhaly motory na nejvyšší výkon. Atlan se dokázal v této situaci smát.

Smích ho přešel, když se na velké ústřední obrazovce rozprostřel tmavozelený stín.

„Ochranný štít jako u bojové lodi!“ užasl admirál. Tentokrát se zasmál Rhodan, ale byl to trpký smích.

Šéf Impéria myslel na to, kolik Svobodných obchodníků asi vlastní nejtajnější zbraně lidstva.

Největší šok zažili oba státníci a vrchní velitelé, když Roi Danton vydal další rozkazy.

Dělostřelba byla v této lodi řízena přímo z můstku. Rhodan a Atlan mohli dobře sledovat světelné údaje.

Malý hubený chlapík rozehrál prsty po tlačítkách ovládajících děla jako po klávesách.

V příštím okamžiku se proměnila navenek nevinně vyhlízející loď FRANCIS DRAKE v příšeru plivající oheň nejmén z deseti nejmodernějších transformačních děl. Každý výstřel měl energii asi tisíc gigatun trinitrotoluenu.

Na speciálních obrazovkách měl Rhodan možnost sledovat, že nabíjení probíhalo plně automaticky a nezvykle rychle, nejmén třikrát rychleji než na pozemských lodích.

Atlan už neřikal nic. V tomhle pekelném rámusu by ho stejně nebylo slyšet.

Po obou stranách prchající lodi FRANCIS DRAKE vyrůstal řetěz obrovských atomových sluncí, která rychle splývala. Roi proploval nezměněnou rychlostí tímto uměle vytvořeným koridorem. Vystřelil dokonce několikrát i dopředu ve směru, kterým letěli.

Salvy cizích lodí nebyly přesné. Tmavozelený ochranný štít bez patrné námahy odrážel okrajové výboje.

Náhle před nimi vyvstala fialová stěna ohně, kterou Roi sám vytvořil.

„Roi!“ vykřikl Rhodan zděšeně.

Než stačil zavřít oči, loď se přenesla do lineárního prostoru a všechno nebezpečí nechala za sebou.

Strašlivý hlomoz se utišil. Děla zajela zpět do svých kopulí a zelený štít pohasl.

Po krátkém lineárním letu se FRANCIS DRAKE vrátila do normálního vesmíru. Žlutočervené slunce Roiovy soustavy mělo už jen velikost tenisového míčku.

Rhodan chtěl něco říct, ale vtom se motory zase rozeřvaly. Danton si s úsměvem narovnával paruku. Přitom si Atlan všiml, že v ní měl Svobodný obchodník zamontované tlumiče zvuku.

O deset minut později vyklouzli ze sluneční soustavy. Teď už se pohybovali jen setrvačností.

Roi Danton se odpoutal a vstal z křesla. Odkášlal si, osušil si čelo krajkovým kapesníčkem a obrátil se k nejvýznamnějším mužům Impéria.

Už tu byl i Oro Masut a rozprašoval voňavku. Perry pohlédl Dantonovi upřeně do očí.

„Povedlo se,“ prohlásil Roi radostně.

„Odvážnému štěstí přeje. Comment allez vous, messieurs? Cítíte se dobře? Nebo se mýlím?“

Rhodan odepjal pás a vstal. Těžce oddychoval a ruce měl zaťaté v pěst.

Roi Danton sraštil čelo.

„Zdá se, že jste rozčilený, grandseigneur. Snad si v duchu nepohráváte s nápadem, že byste dal uvěznit kavalíra?“

„Měl bych vás na místě odstřelit!“ prohlásil Perry.

Roi spokojeně přikývl.

„To je také jedno z možných řešení.“

„Dovolíte mi podotknout, že mi nepřipadáte zrovna jako hodný člověk?“

Rhodan se ovládl. Atlan také vstal a zadíval se na Svobodného obchodníka zvláštním zpytavým pohledem.

Ve vstupu na můstek se tlačili muži z CRESTU IV. Svou dobrou náladu už ztratili.

Roi si je prohlížel lorňonem.

„Lid se chystá jít na barikády, jak vidím,“ konstatoval a to trochu trpce. „Bohužel jsem musel prozradit některá tajemství. Kdybych to nebyl udělal, už bychom nebyli naživu. Tím nechci ovšem apelovat na vaši samozřejmou vděčnost.“

Atlan nemohl potlačit úsměv. Ten muž byl opravdu dobrý psycholog.

Rhodan si odkášlal. Snažil se promluvit klidně a věcně.

„Poslouchejte, monsieur! Nemám nic proti tomu, abyste vybavil svou loď motory, které mají jinak jen velké bitevní lodě. To je věc vaší záliby.“

„Merci beaucoup, monsieur. Oro, podejte mi klobouk. Chtěl bych vyseknout poklonu.“

„Nechte těch hloupostí. Kdo vám dodal transformační děla? Kdo zkonstruoval jejich zrychlené nabíjení? Kdo vám vydal přísně střežené tajemství ochranných štítů?“

Roi vzdychl a přidržel si pod nosem lahvičku s voňavkou.

„Nebudete mi věřit. Za to je zodpovědný jeden blízký příbuzný.“

„Jeho jméno? Odkud je?“

„Nevím, grandseigneur. Je mi velice líto. Moje loď byla vyzbrojena těmi krásnými věcmi na planetě, kterou neznám, a posádka kosmodromu mi ji předala ve volném vesmíru.“

Rhodan se stále ještě ovládal.

„Kdo kromě vás je ještě vyzbrojen transformačními děly a ochrannými štíty? Kterí kapitáni Svobodných obchodníků?“

Roi zvažněl.

„Věřte mi, pane, že já jsem jediný Svobodný obchodník, který takovou loď má! Moji kolegové jsou úctyhodní, ale nepokládám je za dostatečně zralé, abych jim přenechal podobné hračky. Nepřál by si to ani ten můj příbuzný, jinak by vystrojil těch lodí víc. Měl byste ke mně mít stejnou důvěru jako k tisícům svých mladých velitelů. Každý z nich má na palubě transformační děla a projektory ochranného štítu, že ano?“

Rhodan si založil ruce za zády. Změnil si krále Svobodných obchodníků od hlavy k patě a pak přešel k obrazovkám.

„Prosím, zavolejte veliteli mé vlajkové lodi. Udejte mu naši nynější pozici. Pro jistotu podejte zprávu také flotile v Červácích, maršálu Tifflorovi.“

Roi Danton se zase začal usmívat. Když na sobě ucítil Atlanův pohled, rychle se obrátil a zeptal se:

„A co vy, Veličenstvo? Vy byste mi svěřil tajné zbraně?“

Atlan neváhal ani vteřinu s odpovědí.

„Po tom, k čemu došlo, určitě! Lidstvo si nemůže dovolit ztracovat své nejlepší syny, když se objevilo neznámé a nestvůrné nebezpečí! Mám pocit, že se budeme muset ještě víc semknout dohromady než dosud. Asi osmnáct set velkých bitevních lodí je nad Rubinem, nevíme, která moc je řídí, a mají zbraně, které nechceme povolit vám. Monsieur, to je podle mého názoru dostatečný důvod, abychom vás přivítali s otevřenou náručí.“

Na můstku FRANCISE DRAKEA se rozhostilo ticho. Rhodan mlčel. Díval se na obrazovky, jako by viděl poprvé hvězdnou nádheru galaxie.

V soustavě Roi zuřila neobyčejná bitva. Solární flotila vedená Tifflorem se pokoušela narušit řady nepřátelské armády. Nedařilo se jí to.

Obři ze šesté a deváté sekce bez potíží a beze ztrát ve vlastních řadách odvraceli útoky lodí, které sem přiletěly z oblasti Červánky. Tifflořova flotila totiž sestávala z lodí nejružnějších velikostí, kdežto na druhé straně byly jen samé veliké.

Brzy ráno 28. srpna 2435 dal Tiffloř povel k ústupu.

Skoro ve stejnou chvíli se loučili na palubě FRANCISE DRAKEA král Svobodných obchodníků s Rhodanem a Atlanem. Tři tisíce výsadkářů už bylo zpátky na vlajkové lodi. Dantona doprovázel Rasto Hims a Oro Masut.

Roi už se zase vžil do své role a náležitě se oblékl a navoněl.

„Doufám, že vás brzy zase uvidím, Dantone,“ prohlásil Rhodan. „Dovoluji vám volně odejít, protože si říkám, že by nemělo smysl vás věznit. Vašemu takzvanému příbuznému by to nezabránilo stavět nová transformační děla. Děkuji vám za vaši pomoc. Buďte zdrav. Jste vynikající velitel a taktik. Obstál byste jako šéf velké flotily.“

Rhodan přiložil ruku ke štítku čepice, prudce se otočil a odešel. Roi se za ním díval s nehybnou tváří.

Pak tiše poznamenal:

„Děkuji vám za podporu, Veličenstvo.“

Atlan mávl rukou.

„Není zač. Velký administrátor by vás byl nechal volně odejít i bez mé přímlyvy. Ale víte...“ Atlan se odivně usmál, „víte, že on vás doopravdy nepovažuje za zločince, i když si to vytrvale namlouvá?“

„To je věc citu, Veličenstvo.“

„Velmi správně, mladý příteli! To je dokonce výlučně věc citu. Buďte zdrav, Roi Dantone.“

O minutu později tryskáč odstartoval a po krátkém letu hladce vklouzl do hangáru CRESTU IV.

Roi se obrátil ke svému prvnímu důstojníkovi.

„Domů, Himsi. Ale opatrně, aby nevyslídili i Boscykovu hvězdu.“

„Já jenom žasnu,“ zavrčel Rasto Hims. „Nechal nám dokonce i náklad howalgonia.“

„Tak, tak. Člověk se pořád učí. Teď mě ale zbavte své přítomnosti a rozhýbejte loď. V téhle části vesmíru se mi už přestává líbit.“

Hims odešel. Jenom Oro Masut doprovázel krále Svobodných obchodníků do jeho obydlí.

Roi odhodil třírohý klobouk na dřevěnou truhlici a pozoroval na obrazovce, jak se CREST IV vzdaluje a mizí v temnotách vesmíru.

„Něco vás trápí, pane?“ zeptal se Etrusan nezvykle jemně.

„Ano, dá se to tak říct. Víš, velikáne, je to příjemný pocit, když otec syna nepozná, ale přesto si ho váží a uznává ho. Nikdy jsem otce neměl tak rád jako v téhle chvíli, když odešel a neprohlédl moje přestrojení.“

„Perry Rhodan podvědomě cítil, že jste jeho ztracený syn.“

„Snad ano. Několikrát se na mě pátravě zadíval. Atlan toho uhodl víc. Udělal několik znepokojivých poznámek.“

Roi se tiše zasmál sám pro sebe.

„Jako dítě mě houpal na kolenou. On je báječný. Až budu jako on, vrátím se domů. Zatím jsem dokázal jen vydělat miliardy a vybudovat hospodářskou mocnost.“

„To nestačí vaší sebeúctě?“

„Chytrý obchodník se ještě nevyrovná Perrymu Rhodanovi. Ne, Oro, čas zatím nedozrál.“

FRANCIS DRAKE se dala do pohybu. Jeho cílem byla planeta Olymp, druhá planeta Boscykovy soustavy.

SLOVNÍČEK PERRYHO RHODANA

Akanov: major, kapitán prvního křižníku solární flotily, který přistál na planetě Rubin.

Akanura, Kary: major, kapitán KOBE.

Akran, Merlin: Epsalan, plukovník, kapitán CRESTU IV.

Artur, Ralf: šéflékař CRESTU II. Posléze šéflékař CRESTU III. Člen posádky CRESTU IV. Plešatý, hubený.

BLACK HILLS: pozemský bitevní křižník. Velí mu plukovník Don Redhorse. Zničena neznámou flotilou. Přežilo jen 15 členů posádky včetně kapitána a android Spinoza.

Boscykova hvězda: domovská soustava Svobodných obchodníků a Roie Daptona.

CREST IV: v roce 2435 nová vlajková loď Solárního impéria. Kapitánem CRESTU IV byl Epsalan Merlin Akran. Loď měla čtyři moderní Kalupovy pohonné jednotky a její dolet se zvýšil na více než milion světelných roků. Základem útočné výzbroje byla těžká transformační děla, jejichž náboje vyvíjely energii dvou tisíc gigatun. Zelený ochranný štít měl dvojnásobnou účinnost ve srovnání s dřívějšími štíty.

Červánky: krycí název cvičné oblasti Pozemšťanů na jižním okraji Mléčné dráhy směrem na Magellanovy oblaky. Některé planety zařízeny jako základny pro flotilu.

Danton, Roi: Svobodný obchodník. Má vynikající vzdělání jako kosmonaut i technik. Přijal jméno francouzského revolucionáře z konce osmnáctého století a podle tehdejší módy se také obléká. Osvojil si však spíše přepjaté způsoby někdejších dvořanů francouzského krále. Nikdo neví odkud pochází a jaké je jeho skutečné jméno. Je faktickým vůdcem Svobodných obchodníků.

Hefrich, Bert: major, vedoucí inženýr. Člen posádky CRESTU II. Šéfinženýr CRESTU III. Člen posádky CRESTU IV.

Hims, Rasto: Epsalan, Dantonův první důstojník a zároveň jeho zástupce.

Hole, Hole: major, člen posádky CRESTU IV, velitel první flotily pomocných člunů. Menší, podsaditý, s širokou tváří a rozpláclym nosem. Jeho předkové byli Eskymáci.

Howalgonium: látka - minerál, která se nachází na planetě Rubin. Vzácná křemíková struktura s pětirozměrnou konstantou, která se nedala synteticky napodobit. Je velmi ceněna při stavbě kosmických lodí. Roi Danton v roce 2435 starého letopočtu objevil na Rubinu tento cenný materiál, který posléze dopomohl mezitím vyspělému národu k solidnímu blahobytu.

IMPERÁTOR III: nová vlajková loď admirála Atlana. Nahradila IMPERÁTORA II.

Kandrete: major, dělostřelecký důstojník, člen posádky IMPERÁTORA II.

Kargos: Svobodný obchodník, velel malému oddílu Svobodných obchodníků, které Roi usadil na Rubinu, aby domorodce obeznamenali s novými nástroji.

KOBE: Lehký křižník solární flotily. Sestřelen Bluesany. Kapitán major Kary Akanura.

Kulu, Čaj: major, člen posádky CRESTU IV, velitel třetí flotily pomocných člunů. Obrovitý Afričan s černou pletí.

Malaut, dr: technik z vlajkové lodi IMPERÁTOR.

Masut, Oro: Ertrusan, Dantonův osobní strážce. Má popálený obličej. Zachránil Michaela Rhodana z epicentra atomového požáru, ve kterém málem uhořel. Od té doby byl Masut nejen jeho sluhou a osobní stráží, ale i nejlepším přítelem a důvěrníkem.

Olymp: planeta v soustavě Boscykovy hvězdy.

Randta, Tusin: důstojník z lodi FRANCIS DRAKE.

RASMUS: pozemská bitevní loď.

Redhorse, Don: poručík, povýšen na nadporučíka. Po přestupu na CREST III povýšen na majora. Pozemšťan, čejský indián. Poslední čistokrevný Čejen. Člen posádky CREST II. Velitel speciálního předsunutého komanda. Jmenovaný velitelem flotily Korvet CRESTU III. V roce 2435 je již plukovníkem ale kapitánem loď BLACK HILLS.

Rhodan, Michael: Rhodanův syn z Perryho manželství s Plophosankou Mory Abroovou-Rhodanovou. Snaží se vymanit z otcova vlivu a hledá vlastní cestu. Má dvojče Zuzanu.

Rhodanová, Zuzana: dcera Perryho Rhodana a Mory Abroové-Rhodanové, dvojče Michaela. Narodila 16. srpna 2405. Proti otcově vůli se vdala za doktora Geoffryho Abela Waringera. Žijí spolu na planetě, kterou jim dala Mory.

Roiova hvězda: v jejím systému žijí na planetě Rubin Rubinci. Má celkem osm planet. Robin je jediná obydlená planeta. Žlutočervené slunce objevili Svobodní obchodníci teprve v roce 2435.

Rombat: poručík, člen Rhodanovy osobní gardy, velitel stráže soukromého obydlí Velkého administrátora. Za věrnost povýšen na nadporučíka.

Rubin: třetí planeta v systému Roiovy hvězdy. 800 světelných roků od sektoru Červánky, 2917 světelných let od Země.

Rubinci: národ, pocházejí ze systému Roiovy hvězdy. Svou, skoro třímetrovou postavou, se vzdáleně podobají bedadickému šringálovi nebo pozemskému klokkanovi. Jsou vysocí skoro tři metry a žijí na úrovni doby kamenné. Objevil je Roi Danton.

Svobodní obchodníci: skupina Pozemšťanů, žijících z volného obchodu. Neuznávají pozemské zákony, ale ani nevyžadují práva Pozemšťanů. Solární impérium je v podstatě ignoruje. Žijí na svých obchodních lodích. Jejich nejvyšší náčelník si říkal císař, kapitáni lodí měli titul knížata. Využívají nově objevené primitivní národy a směňují u nich levné zboží za cenné suroviny. O Svobodných obchodnících se mluvilo jako o šarmantních gaunerech, protože

uměli vždycky znova proklouznout sítí zákonů. V roce 2435 měli už Svobodní obchodníci víc než sedm a půl tisíce nejmodernějších vyzbrojených nákladních lodí a stali se mocnou hospodářskou silou v Mléčné dráze.

Tifflor, Julian: zástupce admirála flotily, solární maršál. Vysoký, hubený, přátelé ho oslovují Tiff. Vynikající matematik, nositel buněčného aktivátoru, po zmizení Rhodana jeho nástupce. Má šedé oči.

Waringer, Geoffry Abel: doktor, manžel Zuzany Rhodanové, Rhodanův zeť. Na Zemi je považován za snílka a fantastu.